

ჩემი კოში

პ რ ე ზ ი ა ა

აგრარული უნივერსიტეტის
თანამშრომელთა და სტუდენტთა
ლიტერატურული აღმანახი № 1

თბილისი 2003

ჩვენი უნივერსიტეტის ამ პირველ ლიტერატურულ აღმანახს პირველობის ხიბლი ყოველთვის დაამშვენებს და მით მეტად გვესიამოვნება, თუ შემდგომ წლებში ნომრები უხვად მიემატება, რომ ბევრი ახალი, დახვეწილი პოეტური სახის წარმოჩენას შეუწყოს ხელი.

კიდევ უფრო მეტად აენტოთ და აცისკროვნდით და მკითხველი უსათუოდ მოგაგნებთ!

ლიტერატურული აღმანახის, როგორც ახალი სიცოცხლის დაბადებას მოგილოცავთ,

ჩემო ძვირფასებო!

რექტორი -

აკადემიკოსი ნაპოლეონ ქარქაშაძე

ათასი მადლობა პრორექტორს შალერ ბენიას და დეკანს ნუგზარ იოსებაშვილს. რომ არა მათი გულითადი თანადგომა, - ეს აღმანახი მზის სინათლეს ვერ იხილავდა.

უსაზღვრო გულწრფელი მადლობა
უნივერსიტეტის სტამბის დირექტორს
ნოდარ ტყეშელაშვილს, საწარმოს უფროსს
გია თაბუაშვილს და მათ ყველა
თანამშრომელს წიგნის ტირაჟირებისას
გაწეული უანგარო ამაგისათვის!

სიზმარა ადამაძე

დაიბადა ქ. თბილისში. დაამთავრა
აკაკი ხორავას სახელობის
მუსიკალურ-პედაგოგიური
ინსტიტუტის ლიცეუმში
სპეციალობით
"ხალხური საკრავები". მუშაობს
აგრარული უნივერსიტეტის
ქვემო ქართლის რეგიონალური
მრავალპროფილიანი
ინსტიტუტის კადრების
განყოფილებაში

თოვს

თოვს და ამ ზამთრის ლამაზ დილას
ისევ შენი სახე მახსოვს.
თოვს და სიყვარულის ლაბირინთებს
ის სითბო - სიფაქიზე ახსოვს.
გაჰყვება თოვლს ჩუმად შენი გრძნობა,
დარჩება სული მარტო
და გაზაფხულის ყვავილივით
კვლავ სხვისი გრძნობა ათბობს.
წლები გავა მაგრამ დავიწყებას,
გული დავიწყებას არ მთხოვს.
თოვს და ამ ზამთრის ლამაზ დილას
ისევ შენი სახე მახსოვს.

თბილისის ღამე

დაბინდებისას ღრუბლები ცაზე
რუხი ფერებით დაიფარება.
მთვარეც ნელ-ნელა თბილისს ჰფენს ნათელს
ღამის ძილისთვის მოემზადება.
შავ ხავერდზეა დაკრული მთვარე
და აღმასებით ვარსკვლავებს ძერწავს,
ასე ნაზია, ასე ღამაში
ჩემი თბილისის საღამოს ზეცა.

* * *

დრო ისე მიდის რომ ვეღარ ვამჩნევ
როგორ დაეცეო დროსაც ჭადარა,
ვეღარ ვერევი ნაადრევ ღარღებს
და მოგონების ცრემლმა დამღარა,
წამი წამს მისდევს და წუთებსა ჰქმნის,
განვლილი დროის ვარ ანაბარა,
უწყვეტად ვუსმენ საათის ჰანგებს
და კვლავ იკვრება ბინდის კამარა.

ვასილ ამირიძე

დაბადა 1933წელს დუშეთის
რაიონის სოფელ ამირნში.
დაამთავრა სასიფლო-სამეურნეო
ინსტიტუტის მექანიზაციის
ფაკულტეტი
1957 წელს. სხვადასხვა დროს
მუშაობდა გორის რაიონის ტყვიავის
მტს
-ში, ქიწინის მეურნეობაში ,
საქსოფლ-
ტექნიკის ცენტრალურ აპარატში და
სხვ.
1996 წლიდან სსაუ –ის უფრისი
ინჟინერ-
სპეციალისტია.

გიხაროდენ

გიხაროდენ, გათენდება დილა,
მზე ბრდღვიალა აენტება ცაზე,
ზეცის კარი გაიღება ფრთხილად
ტოროლების მოწკრიალე ხმაზე.
ქურდზე ფრთხილად მოარული სიო
მთვლემარ კორდებს გადაჰკოცნის ცვრიანს,
ულრან ტყეში გამოძებნის ღიობს
ძილს დაუფრთხობს ცისფერთვალა იას.
ნაზ ტალღებად დაიღვრება ტყიდან
მგალობელთა დაღადისი დილის,
არე-მარეს მოედება ტკბილად

ღვთის დიდებად ჰიმნი აღვლენილი!
ამდერდება ჩემი მთა და ბარი
მოზეიმე ვინ დათვალოს ფერი?
აქ ტრიალებს დღეს მეუფის თვალი
ცას შეხარის მშობლიური ჭერი.

03.05.1995

თენდება კავკასიონზე,
ლუხუმი ფესზე დამდგარა,
აპირებს ღაშარის გორზე
მზეს დაელოდოს ცხრათვალას.

მარტი 1990 წ.

ზ. გ-ს

ტანჯული ქვეყნის თავკაცად ყოფნა
სურვილი იყო, თუ- ბედისწერა?
ხომ არა სჯობდა მუზეუმის ღმერთთან
მეგობრობა და ლექსების წერა?

ღვინობისთვე, 1990წ

დრო იყო მეფევე,
ივერთ ქვეყნის ვეზირ-ნაზირნო,
უკუ იხედოთ,
ნადვაწს თქვენსას უსწოროთ თვალი,
მშობელი მიწის დასაჯიჯგნად
დიდად გარჯილნო,
გჯეროდეთ მოგთხრით
სამარიდან შთამომავალი

ვარდობისთვე, 1994წ.

მამულისათვის თავგამწირველნი,
მშობელ მიწაზე კვლავაც დადიან,
ამრავლე ღმერთო, კაცნი ქართველნი
შესადარებნი ცოტნე დადიანს

ქრისტეშობისთბის-7
1998წ.

ხმა მეკითხება: ვინა ხარ?
ვპასუხობ იქვე, წამსვე,
კაენის შთამომავალი
მასავით ცოდვით სავსე

02. 11. 96წ.

მედეა აზმაიფარაშვილი

*დაიბადა ქ. გორში 1949 წ. 9 მაისს.
დაამთავრა დასავლეთ ევროპის ენებისა და
კულტურის უნივერსიტეტი. წლების მანძილზე
მოდერნიზმის მარნეულის რაიონის საშუალო
სკოლებში ინგლისური ენის პედაგოგად.
1995 წლიდან აგრარული უნივერსიტეტის
ქვემო ქართლის რეგიონალური მრავალ
პროფილიანი ინსტიტუტის პედაგოგია*

საქართველო

ჩემი ტურფა საქართველო...
მისი მთები, მისი მდებლო...
ისე ღვინო როგორ შევსვა,
რომ მე ის არ ვადღეგრძელო!

მის ბაღნარში დაიბადა
დიდი შოთა და ილია!

მის დაცვაში მტრების მიერ
ბეერი სისხლში დაიღია.

ჩემო ტურფა საქართველო,
ნარინჯების დიდო ველო,
მე ყოველთვის იმას ვცდილობ,
რომ როგორმე გასახელო.

* * *

იამ გაიღვიძა, პირი დაიბანა,
გვამცნო გაზაფხული, წმინდა გაზაფხული
ვარდი გაიშალა, სახე გაიბადრა
გული ამიმღერდა, გული დამარხული...

* * *

სამშობლო დაგვიჭრეს
სამშობლო გაგვითელეს
გახლეჩილ საქართველოს
ვინდა გაგვიმთელებს!...

ვინდა გაგვიცოცხლებს
ჩვენს ღამაზე ჭაბუკებს,
მათი სხეულები

დაწვეს და დაბუგეს.

თავზე დაგვანგრიეს
ეს ჩვენი ნაშენები.
ჩვენო საქართველო
როსლა აშენდები...

ხელკეპით ჩაგვხოცეს.
სახლ-კარი დაგვიქციეს.
თვალები დაგვთხარეს
და ზურგი შეგვაქციეს.
სისხლისგან დაცლილო
ცრემლისგან დამშრალო
დროა, საქართველოვ,
დროშები გაეშალოთ.

გალაკტიონის დროშები ჩქარა!
აღსდექ საქართველოვ!
ნუ გძინავს, კმარა!
ლადოს სიტყვები ყველას გვახსოვდეს:
" თავს არ მოიკლავს ქართველი, არა!"

* * *

ქარი ატირებს ირგვლივ ყველაფერს
და ჩემი კენესა მას უერთდება,
მე შენ ვერ გეტყვი სიტყვით ვერაფერს,
ქარმა ისმინა ჩემი ვედრება.

იკენესე ქარო, წვიმავ შენც მოჰყე
ერთად ვიტროთ, ვადინოთ ცრემლი,
ვიტროთ, ჩვენი დარდები მოყყეთ,
გავაგებინოთ მათ, ვისაც ველით.

ცრემლით ვადიდოთ ყველა მდინარე ,
იქნებ ეს დარდი წყალმა წაიღოს,
თუმც ვეღარ მნახავთ მე პირმცინარეს,
სამარეს უთხაროთ კარი გამიღოს.

ვიკვნესოთ ქარი, ვიტუროთ წვიმა,
ნუ შეჩერდებით ნურც ერთი წამით,
შენ, მესაფლავე, მომეცი ბინა.
წვიმავე, სამარე მისველე ნამით.

მე ყოველთვის მადელვებდა გაზაფხულის
სუნთქვა,
მომწონდა და მახარებდა გაზაფხულის ფერი,
წლევანდელი გაზაფხული თითქოს არის სულ
სხვა,
ადარ არის სილამაზე მასში არაფერი.

გაიღვიძა ყველაფერმა – ჩემთვის მაინც სძინავს,
გადამწვანდა ყოველივე – ჩემთვის არის ბნელი.
ჩიტე გაღობს, მე კი მესსმის თითქოს იგი
გმინავს,
გაზაფხულო, გაზაფხულო რატომ მკარი ხელი!?

გული არა მაქვს

გული მღუპავდა, გული მტკიოდა
იტანჯებოდა სულ.

ის დღე და ღამე უხმოდ კიოდა,
ამოვიგლიჯე სუღ.

ამიერიდან დავრჩი უგულო
შორს გავატანე ქარს.
რა ვქნა უგულომ, ნუ გამამტყუნებთ
ვერ შევიყვარებ ქმარს..

შალვა აფციაური

*პროფესორი, სოფლის-მეურნეობის
მეცნიერებათა კანდიდატი. უმაღლესი სკოლის
დამსახურებული პედაგოგი, წლების მანძილზე
იყო სატყეო-სამეურნეო ფაკულტეტის დეკანი.
საქართველოს დამსახურებული მეტყევე, საპატიო
მონადირე, ღირსების მედლისა და ორდენის
მფლობელია.*

შესავლის მაგიერ

მე სად შევწვდები ასეთ მწვერვალებს,
სად შევედრები ბუმბერაზ მგოსნებს,
მაგრამ , ჩემს სიტყვებს, გულიდან ნაჟურს
არ დაგამადლებთ მე არასოდეს!

სადღეოსო

მეგობარი მეგობარს შეხვდა
და მოიკითხა – როგორა ხარო?
პასუხად ესმა – გაძლებაზეო!
და მართლაც, ჩვენი არსებობა
გაძლების ზღვრებში,
ჯერ კიდევ ფეთქავს
საათებში, ანდა დღეებში!

მაგრამ იმედო, იმედო კაცის
მაინც ძლიერი ყოფილხარ ჩვენზე,
გულში ჩაიკრავ ოცნების ლანდებს
და შემოგვისვამ სიცოცხლის ფროტებზე,
რათა მიზანი კაცის ცხოვრების
უბრალოდ არ ჩაიფერფლოს,
სულმა ძლიერმა ადამთა მოდგმის
ასე უაზროდ არ განუტევოს,
ცხოვრება მაინც თავის გზით მიდის
ლხინსა და ვარამს თანაბრად გვიქსოვს,
ჩვენს ნაფუძვარზე შემცვლელი მოდის,
ამით სიცოცხლე კვლავ მარადისობს !

08. 12. 94.

დიდგორის მთას

"ნისლი ფიქრია მთებისა "
ვაჟა – ფშაველა

ნისლი ფიქრია მთებისა
ჯანყი კი გულის ვარამი,

მთები ზეზეურ კვდებიან
თუ არ უთხარით საღამი,
თუ არ მამესმათ ხევ-ხუვთა
ჟივილ-ხივილი ბაღღების,
ხატ-სალოცავში მოსული
სიცილ-კისკისი ქაღების,
სიმღერა მამაპაპური
ძმად ნაფიცარი ვაჟების!

* * *

ფიქრებმა დამიმარტოვეს,
ოცნება ნისლად მიმყვება
თუ დიდხანს ასე გაგრძელდა
აღბათ რაღაცა მოხდება!
მოხდება მოსახდენარი
წინ ვერვინ გადაუდგება,
წერამწერალის ბედითა
სამოთხის გზას გაუდგება.

ჩემს გარდაცვლილ მეგობრებს

ჩვენც გაგვიწყრება სიცოცხლე
დაგვიძმობილებს სიკვდილი,
მერე სულ ერთად ვიქნებით
როგორც ნაბარტყი იფნები,
არ დაგაცალათ სიცოცხლე,
სიკვდილმა გულში ჩაგიკრათ,
ჩვენ აქ დროებით დავრჩით და
აბა ნუგეშად რა გითხრათ?

არ დაიდარდოთ ძმობილნო
ჩვენც მაგ გზისა ვართ მგზავრები,
შარა გზის ბოლოს დადლილებს
შეგვიჩერდება გულები,
არვის გვტოვებენ ამ ქვეყნად
სიკვდილის მოციქულები.

მოვალთ და ჩაგეხუტებით
როგორც ძმობილი ძმობილსა,
არვინ დაგკძრახავს ამ ქვეყნად
არ დაგვიძახებს ორგულსა.

ბუნებაში ვართ შობილნი,
ტყე-ველად დავიზარდენით,
ისევ ის ჩაგეხუტებს და
იმის უბეში ჩავდნებით,
რომ ჩვენსა ნაფუძვარზედა
სხვა ნერგი ამობრწყინდესო,
ჩვენ მივდივართ და სხვა მოდის,
სიცოცხლე მარადისობსო!

მიშა ოშორიძის ხსოვნას

ეგრე არ ვარგა ძმობილო
შენაქო, მარტო შენ აქო!
დიკლო, ომალო, შენაქო
მენაც ხომ უნდა შევაქო.

შენაქო, მიშას სოფელო
მართლაც საქები ყოფილხარ,
ალაზნის სათავეებით,
გარს შემორტყმული მთებითა

ჩადრმავებული ხევ-ხუენით
ძნელად სავალი გზებითა.

ქებათა – ქება ხინკალს

გუდამაყრულო ხინკალო,
ნაწიპწო ქალებისაო,
დაჭრილ-დაკეპილ ხორცისაჲ
დუმა ნადებო ცხერისაო,
ქაფქირით ამოდებულო
შენამც დამთუთქაჲ პირსაო.

მუხლებში ძალას მიმატებ
მკლავებში სიმხნევესაო,
ყელს ჩამიპოსაჲ სამღერლად
ლაღად ასუნთქებ მკერდსაო,

უიპიტაურის ძმობილო
გამხანებელო გზისაო
მე ბაღღობიდან მიყვარხარ
აზრი არ ვიცი სხვისაო,
შენი მამგონის ჭირიმე
მადლი გაცხია ხეთისაო.

კაფია ფშაველ ქალბატონთან

სანადიროდ მოგვიწვია გიორგი
თურმანაულმა,
მღაროსკარის სკოლის დირექტორმა
– მე,

თენგიზ გეგელია და გურამ გვაზავა.
სინკალ-
უიპიტაურზე ვახშობობისას, ჩვენი
მონადირეობა
რომ გაიგო, ოჯახის მეზობელმა,
ქალბატონმა
მარიამმა შემომიმღერა :

ბეჩავი არის დედილა
მონადირისა ცოლია,
ჯერ შუა ღამეც არ არის
გათენებული ჰგონია,
დასტოვებს თბილსა ლოგინსა
გინდ იყოს ქარბუქ – თოვლია,
არ მინდა ნადირის ხორცი,
დაწექ, ნუ დამადონება!

პასუხი

თუ გულში რამე გაივლეთ
არ მაიკიდებთ ძილსაო,
ცხრა მთას იქით მაიძებნით
ჩაიტკბარუნებთ პირსაო.
თუ გულში რამე გაივლეთ
ვერ დაგაკავებთ ვერარა მთაო,
რადგან გგონიათ იქითკენ მიდის
ყველა ბილიკი და ყველა გზაო.

შოთა ბარაბაძე

*საქართველოს სახელმწიფო აგრარული
უნივერსიტეტის დაცვის სამსახურის უფროსის
მოადგილე. დაამთავრა ივ. ჯავახიშვილის
სახელობის სახელმწიფო უნივერსიტეტის
იურიდიული ფაკულტეტი. მუშაობდა
შინაგან საქმეთა სამინისტროში სხვადასხვა
თანამდებობებზე. იბრძოდა ტერიტორიული
მთლიანობის დასაცავად სამაჩაბლოში.
გამოქვეყნებული აქვს ლექსები სხვადასხვა
პერიოდულ გამოცემებში*

ახალი საუკუნე

ეს ახალი საუკუნე
სიკეთით დაგვბედებოდეს,
დაე, ზენამ ის გვიბოძოს,
რაც ჩვენ მისგან გვერგებოდეს.
აფხაზეთის, სამაჩაბლოს,
სხვა დაკარგულ კუთხე-მხარის
გვეზეიმოს დაბრუნება,
აყვავება მთის და ბარის.
წარმატებულ სწავლა-შრომით
დამდგარიყოს კალო ხეავის,
საიმედო ყოფილიყოს
გათენება დღის და ხვალის.
თავს მოხვეუღს ხელოვნურად
მონურ მორჩილების სინდრომს
მისამართი შეცვლოდეს და
მას ეწვიოს, ვინც ჩვენ გვიმტრობს.
გვეამაყოს ხელოვნებით

და კულტურით უძველესით,
ისტორიად ქცეულიყოს
ჩვენი აწმყო უძნელესი.
მოჰკვეთოდეს ქვეყნის სხეულს
კრიმინალური მავნე შრე,
ასწლედის ათვლა დაგვეწყოს
კლან-ოლიგარქთა გარეშე.
აი, როდის ვიგრძნობთ შვებას
მრეწველო თუ მხენელ-მთესველო,
მაშინ შევძლებთ, რომ ვაშენოთ
ბედნიერი საქართველო!

2001 წ. იანვარი

იბერიის გაბრწყინება

უზნეო ხელისუფლებამ
უარყო რა ათი მცნება,
მისთვის წყვილიაღს დაამკვიდრებს
იბერიის გაბრწყინება.
მიტაცებული ქონება
კლანურ ჯგუფზე ნაწილდება,
თუმც მათი განკითხვის შემდეგ
იბერია გაბრწყინდება.
ამ მთავრობას ქვეყნის რბევა,
ხალხის ჩაგვრა არ სწყინდება,
მას დემონი შთანთქავს, როცა
იბერია გაბრწყინდება.
თავისუფლების ნაყოფის
რადგან არ სურთ დამწიფება,
დაე, ჯოჯოხეთად ექცეთ
იბერიის გაბრწყინება.
შეწყდეს ერის გენოციდი,
დამონება, დამცირება,

მტრის დაცემით გვეზიმიოს
იბერიის გაბრწყინება.

2001 წ. იანვარი

პატარა მზეჭაბუკს

შვილიშვილს – სამი წლის გიორგის

დარდებს მიქარვებ, შენსავით ვლადობ,
როს გიცქერ მბრწყინავს, ვით მზისგან
ცვარი.
მაკვირვებს შენი სიბრძნე და ალლო,
თან მეტყველება გასაოცარი.
გულით გისურვებ სიცოცხლეს ხანგრძლივს,
გამოსულიყავ რჩეული ერის,
დიდებისაკენ აღმავალ მანძილს
ფარავდე გარჯით, წყალობით ღმერთის.
შენში ვხედავ-რა ნამდვილ მზეჭაბუკს,
ყრმას, სამშობლოს თავს ვინც ანაცვალებს,
მწამს, საჭირო ჟამს მოირგებ ჩაფხუტს,
მკერდით დაიცავ მაშულს ნაწამებს.
ყოველთვის დაჰკმე მათი ქმედება,
ვინც მიაყენა საწუთროს ვნება.
მუდამ გახსოვდეს ბრძენის ვედრება:
მამული, ენა, სარწმუნოება.

1997 წ. თებერვალი

სამაისო სერენადა

სამაისო საქართველო
ჰგავს ედემის ზღაპრულ ბაღს,
მოუქარგავს მთა და მდელო

ფერად-ფერად ია-ვარდს.
არწივი ჩანჩქერთან მთაზე
ასაფრენად მძლავრ ფრთებს შლის,
ტყეში ბულბულის ტკბილ ხმაზე
დაკუნრტუშებს ნუკრი შვლის.
ქედებს თოვლის ქურქი მოსავს,
ბარს – წალკოტი ნარინჯის,
შურთხი რინგს სდარაჯობს როცა
ერკინება არჩვი ჯიხვს.
დუეტი ფაუნის, ფლორის
ჰარმონია უზადლო
დამპყრობია სულის, გონის
სილამაზე უსაზღვრო.
მაისს ამკობს სერენადა
და ჰანგები ულევი,
საზეიმო თვეა მართალ
ქვეყნის თავისუფლების.

მაისი, 1998

იჩქერია

დიდება იმ ერს, რომელმაც სრულად
დაადასტურა სწორედ ის ფაქტი,
რომ რუსის ჯარი სულაც არ არის
გამარჯვებათა მტკიცე გარანტი.
დამსჯელთ არმია, მხედართმთავრები
როს ჩვენს ძმებს სრესდნენ ქუსლით ჩექმების,
მტერს მყის ეკვეთნენ, როგორც აფთრები
თავგანწირულთა გუნდი ჩეჩნების.
ელვისებური ომის მოგება
განიზრახა რა ვიღაც ჩერჩეცმა,

დახშული ჰქონდა ჭკუა-გონება
რაც დაამტკიცა გმირმა ჩეჩენმა.

დამარცხებულთ და მათ სატელიტებს
ეხედავთ უთავოდ რომ ირჯებიან,
გამარჯვებას და სუვერენიტეტს
გულით გილოცავ , შენ , იჩქერია!

ჯილდო ღირსების

გადაფასების მოვლენათა დაგვიდგა ჟამი,
დალატს ღირსებად, ღირსებას კი თვლიან
დალატად.
იბრძვიან – ერის აზროვნებას გაუჩნდეს ბზარი,
ჩამოყალიბდეს უმეცრად და ღარიბ-ღატაკად.
ხუნტა მლიქვნელებს აჯილდოვებს ორდენ-
მედლებით,
მრავალ უღირსსა მიაკუთვნა ჯილდო
"ღირსების",
ხომ აშკარაა, რომ ტირანი თავის მხლებლებით
წილნაყარია სატანის და ეშმას თვისების.
დამყაყებული ჯალათთა და ვამპირთ რეჟიმი
დაჭრილ მსეცივით გააფთრებით ებრძვის ღვთის
ნებას,
თუმც გეწამს, რომ ერი–დამუხტული
სიმართლის ჟინით
მკაცრად მოჰკითხავს, ვინც ჩირქსა სცხებს
ნამდვილ ღირსებას.

1996 წ. ივლისი

ჩემი ეზო

იმერეთში ჩემს კოპწია ეზოს
ვამსგავსებდი ნატიფ ბაღს წალკოტის,
ამაღლებულ გრძნობების მშობს, ეგზომ
და სიმბოლოს სულიერი ტკბობის.

ბროლისფერად დაენამა წვიმას
ჯადოსნური ყვავილები მინდვრის,
ფიანდაზად დაჰფენოდა მიწას
ზურმუხტივით ხალიჩა კოინდრის.
ვარდ-ყვავილნი უღიმოდნენ გზნებით
კეკლუც პალმას – სინარნართ გათქმულს,
მარადმწვანე გაზონები ბზების
ეზოს ხდიდა ძალზედ ელეგანტურს.
ირხეოდნენ მიმოზებთან ერთად
მოშრიალე ზამბახების გუნდი,
გაშლილიყო იქვე, ახლოს, კენტად
ოვალური ვარდი, როგორც ბურთი.
რიკულებიან აივნის ბოძებს
ესვეოდნენ უცხო ლიანები,
აბრწყინებდა ირგვლივ ყველა მოძმეს
ყირმიზ ტიტას მწველი ჩირადნები.
გავისხენებ იმ ლიანებს ისევ,
მათ ყვავილებს – აჩრდილთ ბადრი მთვარის,
ატოკებდა პაწაწინა " ისრებს"
საოცარი ეს "საათის ვარდი"
ნაირ-ნაირ მცენარეთა შორის
მედიდურად იდგა ცაცხვი – მეფე,
ჰგავდა გლობუსს გიგანტური ზომის
და ახდენდა ჩემზე ზღაპრულ ეფექტს.
ნაზ სურნელით და ბულბულის სტკენით
ბატონობდა ჰარმონია სრული,
მუდამ თან მდევს და მახარებს გულით
ჩემი ეზოს ხიბლი ჯადოსნური.

2000 წ. აგვისტო

ქეთი გამგებელი

დაამთავრა თბილისის 169 – ე საშუალო სკოლა. არის სახელმწიფო აგრარული უნივერსიტეტის ჟურნალისტიკის სპეციალობის მეოთხე კურსის სტუდენტი. დებატ-კლუბის ვიცე –პრეზიდენტი. სხვადასხვა დროს თანამშრომლობდა ჟურნალ "ცისკრის", გაზეთების "ლომისისა" და "ჟურნალისტური ვერსიის" რედაქციებთან, 1995წ. პირველად დაიბეჭდა "ნობათში". ამჟამად აქტიურად თანამშრომლობს "ლიტერატურულ საქართველოსთან"

* * *

ვიცი შენც წახვალ მრავალ სხვასავით

-
გამოიგლოვეს მარტი ქარებმა;
ვერც სიმარტოვეს ვეღარ გასწავლი,
ვერც დატირებულ გულის ტარებას.

ვიცი შენც დაგლღის მრავალ სხვასავით,
უფერულ ფერთა ჩუმი მსგავსება
და ღიმილს მოგგვრის ის ნასახლარი,
უწინ რომ ღიღი დარღით გავსებდა.

გაივლის დრო და დამავიწყდები,
იქნებ ყოველი იყო ცდუნება!
მერე რა, თუ მე დამრჩა ტკივილი

და დაჭრილ დღეთა გამობრუნება....

სულს მონატრება ცრემლად დასცვივდა,
ჩამოიღარა ფიქრით ნისლები
და მერამდენედ ისევ აცივდა,
და მერამდენედ დარდით ვივსები...

ოღონდ ეგ არის, წახვალ სხვასავით,
გამოიგლოვეს მარტი ქარებმა;
ვერც სიმარტოვეს ვეღარ გასწავლი,
ვერც დატირებულ გულის ტარებას.

2002წ, აპრილი

ამ ქვეყნად რადგან მოვევლინე,
არ მაქვს უფლება-
ერთხელ რომ მაინც არ მოვუკვედე
თავისუფლებას!
ამ ქვეყნად რადგან მომავლინა
არსთა გამრიგემ,
არ მაქვს უფლება სამარეში
უღვთოდ ჩავიდე;
ამ ქვეყნად რადგან მოვევლინე,
მაქვს ნება სრული
ერთხელ რომ მაინც გამოვცადო
გზა სიყვარულის;
ამ ქვეყნად რადგან მოვევლინე,
მაქვს ამის ნება –
ერთხელ რომ მაინც ავიხდინო
ჩემი ოცნება;

ამ ქვეყნად რადგან მოვევლინე,
არ მაქვს უფლება-
ერთხელ რომ მაინც არ მოვუკვდე
თავისუფლებას!

2002წ. მარტი

მთიულურ კილოზე

ბედმა დამნათლა კალამი
და გული გაუტეხავი,
ქარის მეხამლედ ვიქეცი,
ქარის ქარობას შევხარი;

მინდა, რომ გულში ჭაღარას
ისევ სიკვდილი ვარჩიო,
აღარ დავეძებ აღარას,
ვილაღებ როგორც არჩვიო.

სამშობლოს გახსენებაზე
დაწვს დამიღარავს ცრემლიო,
თუმცა მიშვებულს ნებაზე
ძნელად თუ ინდობს ცელიო,

ბევრი დაკოდა ტიაღმა,
ბევრსაც სიცოცხლე ანანა,
ასეა, ბედის ტრიალი
ხან გაგიღიმებს, ხან არა;

ბედმა დამნათლა კალამი
და გული გაუტეხავი,
ქარის მეხამლედ ვიქეცი,
ქარის ქარობას შევხარი.

2002 წ. ოქტომბერი

გიორგი სანაიას ხსოვნას

დღეს სულ სხვაგვარად ღამდება ღამე,
წუხილსაც თითქოს ფერი აქვს ღამის,
არ მინდა ვინმემ რომ მკითხოს რამე,
არც გაგონება აღარ მსურს რამის;
ღიმილს მჩუქნიან რისთვის, არ ვიცი,
სიტყვას აცლიან ოქროს მაქმანებს,
ავსაც და კარგსაც დრო აქვს თავისი,
მე კი უდროოდ გადამაქანეს;
ვისთვის იცლება სავსე ფიალა,
ვის კეფას უმზერს დაფნების ჩრდილი!?
მიღირს, მტანჯავდეს ასი იარა,
თუ ვივლი პირში ლაგამ-გაჩრილი,
დღეს სულ სხვაგვარად ღამდება ღამე,
წუხილსაც თითქოს ფერი აქვს ღამის,
არ მინდა ვინმემ რომ მკითხოს რამე,
არც გაგონება აღარ მსურს რამის.

2001 წ. აგვისტო

Φ

* * *

სულით დიდს შეხვდა სულით პატარა
და სულით დიდის ჩრდილმა დაფარა...
მოსწყინდა ასე სხვის ჩრდილში ყოფნა,
უმიზნო ფიქრი, უსაგნო ოხვრა

და თქვა: უთუოდ მეყოფა ძალა
რომ დავასხაო სულით დიდს ლაფი,
და გავადევნო მისსა კვალს ლაქა...
შეთხზა ტყუილი, დასწამა ცილი,
არ მოერიდა შეფარვით ტირილს
და გამარჯვების ბურუსში, ქლესა
კვლავ დაელოდა დიდების მესას,
უცხო სივრცეში დაუდარაჯდა
სულით პატარა, მეტოქის მოსვლას;
მაგრამ ამაოდ, სულით დიდი აღარსად
მოჩანს...
აუხდა ნატვრა სულით პატარას,
აახშიანა ჩანგი, ნაღარა,
აღარ დაექებს ქვეყნად აღარას...
მაგრამ, შეხედეთ სულით პატარას –
კვლავ სულით დიდის ჩრდილში არ
მდგარა?!

24.07.02

* * *

დგანან დღეები ზღაპრულ ქაჯებად.
თავი აიშვა ძველმა იარამ,
შემომიღეწა ღამემ ფანჯრები
და მთვარემ გულზე გადამიარა.

მესიზმრებიან წლები ბავშვობის,
იყო ოცნება, წამი – ფერია,
ახლა ეს ღამე, ვით დედა – შობილს
გულში მიკრავს და არაფერია.....

* * *

მე მიყვარს შენზე ფიქრი,
როცა ატმები ლივლივებენ ვარდისფერ
ფონზე
და მონატრების სიმფონიას
ქმნის გენიოსი...
მე ფიქრი მიყვარს შენზე,
როცა დღეები დღეობებით თავს მახეზრებენ
და ტკივილებით საგსე ჰაერი
ძლივსლა იმაგრებს სევდიან ოხვრას...
მე მიყვარს შენზე ფიქრი,
როდესაც ვიცი, რომ ამაო არის ყოველი
და სულ უქმია
ეს მიხრა – მოხრა...
მე მიყვარს შენზე ფიქრი...

2001 წ. აგვისტო

* * *

დავიდალე ისე,
თითქოს სუნთქვაც მიჭირს,
ღმერთო, მომამადლე
სიყვარულის ნიჭი...
რაც იყო და გაქრა,
სულში შხამად ღვენთავს,
ღმერთო, ნუ მომიშლი
იმედს ნათელ დღეთა...
და, რადგანაც ბედი

უცნაური მერგო,
სიყვარულის ნიჭი
მომამადლე, ღმერთო!

2000 წ. ივნისი

* * *

ახლა ღამეა, მშვიდი და სადა,
მინდა უფალმა შემივედროს ცეცხლის
მოდებით;
ის ჩადენილი ორი ცოდვა, დღეს რომ
გასამდა, -
სხვა სამოთხისკენ მიმაქანებს, ვაი,
გშორდები!
ვიცი, ნამიან სიჭაბუკეს დროს ვერ
გაატან
და თუ აწმყოსაც მოიხსენებმხოლოდ
გოდებით -
სულში ჩაფერფლილ მოგონებებს
გავიხდი ხატად,
და შენსკენ სავალ, ცისფერ ბილიკს
დაველოდები...

1990 წ. აპრილი

* * *

თვალთა ფირუზი, ნატიფი მზერა
და შორეული, მღვრიე ლანდები...
უნდოდ მინდობილს ბედს, როგორც
მზვერავს,

ვიცი, დამწვავენ ფოლიანტები.

რაა სიშორე თუ ყოველ ნაბიჯს
შენკენ მოვყავარ კვლავაც ეული.
ბავშვი, მარტიდან გამომზირალი,
უქამო ქართი გზაარეული....

ახლა ღამეა ისეთი მშვიდი,
თითქოს სამყაროს ვუმზერდე ციდან.
მე მიყვარს ღამე და რიცხვი შვიდი,
და შენს ხელს ფრთხილად შევეხო მინდა,

რადგან მინდობილს ბედს, როგორც მზვერავს,
ვიცი, დამწვავენ ფოლიანტები.
თვალთა ფირუზი, ნატიფი მზერა
და შორეული, მღვრიე ლანდები...

2001 წ. მარტი

* * *

ხანდახან ისე შორს წახვალ ხოლმე,
ფიქრიც ვერ გწვდება;
გამახსენდება ატმების ფარჩა -
დარდით ვივსები!..
თან მიხარია, მოსაგონრად რაღაც რომ დამრჩა!
რამდენი დადის, არაფერი რომ აქვს – ისეთი!

2001 წ. ივლისი

დაეშვა ფარდა...
მიმოვიხედე –
არავინ დამრჩა ახლოს
შენს გარდა.
წამი კი ქარგავს, ქარგავს იარას...
საით წავიდა ასე ამაყი,
რომელ ქუჩაზე, სად ჩაიარა?
სიცილს – გვირილებს ვინღა დამაყრის
ან რა გაუძლებს დარდის ნიაღვარს...
წამი კი ქარგავს, ქარგავს იარას...
მიმოვიხედე –
დაეშვა ფარდა...
არავინ დამრჩა ახლოს
შენს გარდა...

1999 წ. სექტემბერი

ჩემი ცხოვრება – სცენა დრამიდან.
როგორც ყოველთვის, არ შემიცოდეს,
მე შენ მიყვარხარ, სულაც არ მინდა
ამის შესახებ ვინმემ იცოდეს;

ჩემი სიცილი, ვით შემოდგომა
ნარინჯისფერი ნიღბების რთველი,
ტირილი ისე, ვით შემოდგომა
ათას ტკივილის და სატანჯველის...

ჩემი ცხოვრება – სცენა დრამიდან.
ბევრჯერ ვეცადე სხვად დამესახე,
მაგრამ მიყვარხარ, სულაც არ მინდა
ვინმემ იცოდეს ამის შესახებ...

2002 წ. სექტემბერი

* * *

მდალატობს თუკი
ის , ვისაც ვერ ვთმობ,
თუკი ოცნება ჩამივლის ფუჭად,
როცა ათასიც ათასჯერ ერთობს,
ნეტავ შემეძლოს თვალის დახუჭვა...

ქარი რა არის,
ქარსაც კი ვნატრობ,
ხანდახან ისე უტყვია ქუჩა,
როცა ყველაფერს რომ წლებს გაანდობ,
ნეტავ შემეძლოს თვალის დახუჭვა...

მიდიხარ მარტო,
მიდიხარ მაინც,
და სავალ ბილიკს ბოლო არ უჩანს,
როცა შენს ხვედრზე იწყებენ ქილიკს
ნეტავ შემეძლოს თვალის დახუჭვა...

სევდავ, მოსულო მტრედის ხუნდებად
ვიცი გიგდებენ შენაც აბუჩად,
როცა სუყველა თამაშს უნდება
ნეტავ შემეძლოს თვალის დახუჭვა...

მდალატობს თუკი ის , ვისაც ვერ ვთმობ,
თუკი ოცნება ჩამივლის ფუჭად,
როცა ათასიც ათასჯერ ერთობს,
ნეტავ შემეძლოს თვალის დახუჭვა...

2002 წ. ნოემბერი

იოსებ გაფრინდაშვილი

ფიზიკის კათედრის პროფესორი.
ტექნიკურ მეცნიერებათა კანდიდატი. დაიბადა
1929 წ. ჭიათურაში. 1975 – 80 წლებში
ხელმძღვანელობდა ფიზიკის კათედრას.
მთავრობის მრავალი საპატიო ჯილდოს
მფლობელია.

*ხრესილში საომრად მიმავალ დადიანის
სიტყვა ხონში გურიელთან და
შერვაშიძესთან შეხვედრისას*

სამეგრელოს დიდ მფლობელს
გასალაშქრად ხრესილზე,
მთავარსა და თვითმყრობელს
შველასა თხოვეს მხნე სიძე.

გურიელი მამია
ამთავითვე სჭირდება.
განა ომის ხამია?
მხარდაჭერას კპირდება

შეუტყვია შერვაშიძეს,
მთავარს სამურზაყანოს,
თავის რაზმით მხრებს გაშლიდეს,
მამულს რომ ათაყვანოს.

ეს ბრწყინვალე მთავრები
ხონში შეხედნენ ერთმანეთს,
ბრძოლა აქვთ თავსადები,
ფერი ფერს და მადლი ღმერთს.

სამივენი ჯარებით
საბრძოლველად მიდიან,
დროშით, ხმლებით, ჯვარებით
ძლევას მოიმკიდიან.

დადიანი იქადებს:
სოლომონი სიძეა,
მის მტერს მივცემ სიგანეს
რამოდენაც სიგრძე აქვს.

თუმცა მტერი მეფისა
ჩვენი ყველას მტერია
თუკი ბრძოლა გვეღირსა
დავადინოთ მტვერია.

განათლება გვაქვს მგონი,
ვართ წარსულის მცოდნეო,
გავეხსენოთ მონღოლნი,
დადიანი ცოტნეო.

მონღოლთა ბატონობა
ას წელიწადს გაგრძელდა
ქართველთა ამტანობაც
გართულდა და გაძნელდა.

შეიკრიბნენ კოხტასთავს
საქართველოს რჩეულნი,
შეთქმულებად მოსჩანდა
კრება მათგან წვეული.

მონღოლების შესახებ
განიხილეს საკითხი,
აჯანყებას ესწრაფვენ,
დღეს, მონღოლთა განკითხვის.

დაასკვნეს სწრაფად წასვლა
და ჯარით დაბრუნება,
მონღოლებზე თავდასხ მა,
მათი განადგურება.

ცოტნე ადრე ამხედრდა,
რადგან იყო სხვაზე შორს.
ლაშქრის შეყრით გამხნევედა
მათგან ზღვასაც დააშრობს!

კოხტასთავში დაბრუნდა
ჯარით, ერთგულ კაცებით,
ხასიათი წაუხდა
შეთქმულების გაცემით.

როგორც კი შეთქმულება
მონღოლებს შეუტყვიათ,
ცოტნეს გარდა სუყველა
ადგილზე შეუტყვიათ.

ქვეყნის დიდებულები
უკვე, კარგა ხანია
ბორკილებდადებულნი,

ანისს წაუყვანიათ.

მიატოვებს მათ განა?
ცოტნე წამით გარინდდა,
ჯარს შინ წასვლა უბრძანა,
ანისისკენ გაფრინდა.

სომხეთის დედაქალაქს—
ანისს დროით უწია,
არც გვარი არ შელახა,
არც ტყუილად უღვწია.

ნახავს თავის მოძმეებს,
ყველას დედიშობილებს,
ქრისტე-ღმერთის მოწმეებს
უსაზღვროდ წამებულებს.

ხელდაფესშეკრულები,
თაფლით შეთხუპნულები,
კოხტასთავშეთქმულები
ყრიან გათანგულები.

ენატრებათ ქართული
წყაროს წყალი ანკარა
დაგავთ შუა ივლისის
ანისის მზე თაკარა.

ასევია გოლიათთ
ბუზი სხვადასხვაგვარი,
თვითეული გგონია
კუნძუზე ფუტკრის ნაყარი.

წამს სამოსი დაფლითა
ვაჟკაცური მკერდიდან,

შეითხუპნა თაფლითა,
მიწვა ძმათა გვერდითა.

ჩარმადანი ნოინი
ცოტნეს თვალებს დააჭყეტს,
რომ შეუტყოს ოინი,
გულზე ხმლის წვერს დააჭერს:

„თქვი ახლავე რას ნიშნავს
მათთან შენი მოსვლაო,
მათთანა ხარ შეკრული
გინდა ჩვენი მოსვრაო?“

მანაც სხვისებრ განსაჯა:
"ვიყავთ შეკრებილიო.
განგვეჩინა ხარაჯა
თქვენგან შეწერილიო,

და თუ დამნაშავეა
თქვენთან ჩემი ძმებიო,
დამადგეს დღე შავია,
მათთან დავისჯებით!"

აღტაცებას ვერ მაღავეს
ჩარმადანი, მონღოლი,
გასძახის: "დაილოცოს
ქართველობის მომგონი.

ქართველებს ვუერთგულე,
ვიმეგობრე, ვისუფრე,
შეკრობილ დიდებულებს
დღესვე ვანთავისუფლებ!"

ცოტნეს სახელს ჩვენც ვლოცავთ,

მის დიდებას ვადნებით,
საქართველო შემოსა
უჭკნობ შარავანდელით.

ვინ უნდა ყოფილიყო
მოღალატე, გამცემი?
მამაც მამულიშვილთა
ბრძოლის გზიდან ამცდენი?

მოღალატეს კარგად სცნობს
ჩვენი ქართლის ცხოვრება,
ჩვენ კი განგებ არ გვაცნობს,
მამაჩემს აქვს ცხონება.

ცოტნეს შთამომავალი
თათრებს როდი ვეყმობი,
არ მჭირდება არავინ,
ჩემი ჯარით ვეყოფი.

*ხრესილის ომში მიმავალ
ქაიხისრო წერეთლის
სიტყვა ღაშქართან, შორაპანში*

ულევის გზას დაადგენენ,
ხვდებათ ცეცხლის ქურები.
გამომწვარი ჭურჭელი,
ღოქები და ჭურები.

იმერული ღაშქრულით
გზა-გზა მიიმდერიან.
ხან კი კახურ-ქართლურით
ტოვებენ გზას მტვერიანს.

გზა-გზა სოფლის მცხოვრებნი
დაკოჟრილი ხელებით,
არყით, ღვინით და ყურძნით
ხილით და ჩურჩხელებით

მათ ხურჯინებს უვსებენ
და ხელებში აწვდიან,
მტრის ძლევას უსურვებენ,
ერთმანეთს არ აცდიან.

აჰა, კიდევ დაღამდა,
ბინდი დაწვა შარაზე,
გლეხთ ვახშამი გაჩაღდა
ურდულები ჩარაზეს.
სავსე მთვარე დაისის
გზას ანათებს დღესათით,
ცხენთა ფეხის ხმა ისმის
შორეულ გზის მღვსავი.

წიფლავაკეს მობრუნდნენ,
გადახედეს შორაპანს,
ძველი ციხის ქონგურებს
ამ ხანამდე მონატანს.

დაივაკეს ხელმარცხნივ
და ჩამოხტნენ ტაფობზე,
ბადრი მთვარე გუშავობს
მოწმენდილ ცის ტატნობზე.

ჩრდილო მხარეს შორაპნის
ციხის ქონგურებია,
გარეთ ალყა არჩილის,
შიგნით ქვეყნის მტრებია.

ქაიხოსრო გასცქერის
ძველი ციხის საზღვრებსა,
მოლაშქრეთა საუწყოდ
მოიძიებს აზრებსა:

შავი ზღვიდან გემები
მოჰყვებოდნენ ფაზისსა,
როგორც თეთრი გედები
დაუდებელ ფასისა.

ფაზისია რიონი,
ფასის მთიდან მდინარი,
ფაზისია ყვირილა
ერწოს გამომდინარი.

ფაზისი ედემია,
ანტიკური ფოთია,
ძველად აკადემია, -
დღეს "ტყვის სხიდვის " შფოთია.

ფარნავაზ მწიგნობარი,
ქართლის მეფე – პირველი,
მტრის კერძ დაუნდობარი
და შორაპნის მხილველი,

ქრისტეს დაბადებამდე
300 წელზე უადრესს,
ციხეს ააშენებდეს
თვით ფოლადზე უმაგრესს.

ფარნავაზის გენიას
ბევრი უნდა ვუმადლოთ,
მისგან შემოგვრჩენია

ჩვენ ანბანი უბადლო.

ენა სალაპარაკო
ორათასზეც მეტია,
ქართველთა საამაყოდ
ანბანი ცამეტია.

მერე რა ლამაზია
მათში ჩვენი ანბანი,
მისგან ყოვლად აზრიან
დაიხატვის საგანი.

იმას მოგახსენებდით,
რომ ვაჭართა გემების
ციხესთან შესვენებით
ისახოდა გემები.

ციხისთავის და ვაჭრის
ხელი ერთურთს დაბანდა,
ვაჭარიც ხელის გაჭრით
გემს კანჯოზე აბამდა.

იქვე იყო სრულად მზად
რამდენიმე ურემი,
დატვირთავდნენ, ედოთ გზად
გეზრული და ულემი.

დაბურული ვერხვებით
იტოვებდნენ ღიხის მთას.
ბრუნდებოდნენ მეხრენი
აკითხავდნენ ციხისთავს.

ქართველთა სადიდებელი

ვინ ნახა ქვეყანაზე
საქართველოს ბადალი?
მისებრი სილამაზე,
მისებრი მთა და ბარი?

ვინ ნახა ხალხი თბილი,
ხალხი სტუმართმოყვარე,
ქართველივით ხმატკბილი
და სიკეთისმოგვარე.

ვის სმენია მუდამდღე
ერი ვეშაპს ებრძოდეს,
დაღლილი მტერს ჰგუდავდეს,
მაგრამ დაღლას ვერ გრძნობდეს.

ვის სმენია სულ მცირე
ერს ამდენი ეომოს
და მტერს მურდალს, სულ მცირეს
არასდროს არ ემონოს.

ვის სმენია ქართველთა
დიდი ომი იორზე,
ცეცხლთაყვანისმცემელთა
გაუღლეტა თალპიონზე.

ვის სმენია არაბთა
შემოსევა გრგვინვითა,
დიდგორის მთის აღმართვა,
ომი, ომის გვირგვინთა.

ვის სმენია რა უთქვამს

დიდ თამარზე რუქნადინს,
რა უყვეს გულით უხამსს
ბასიანში რუს ნადირს,

ვის სმენია ბრძოლების:
შამქორის და განძისა,
საომარ ხელოვნების
დიდებული განძისა.

ვის სმენია ვერ სპობდეს
ერს ცეცხლი და გოლგოთა,
ასი წელი ებრძოდეს
ჯარი თათარ-მონღოლთა.

ვის სმენია რა სუსხი
სცრიდა შაჰს და მაღავედა,
გასცა სწორი პასუხი
მარტყოფმა და მარაბდამ.

ვის სმენია ბახტრიონს
რა ამბავი მომხდარა,
ტოტები რომ ამტვრიონ
მუხა ჯერ არ მომტლდარა,

ვის სმენია ქართველი
არ ვარგაო მასპინძლად,
გაიკვლიოს გზა ვრცელი,
უპასუხებს ასპინძა.

ვის სმენია წადება
ჩვენი ოქროს საწმისის,
სპარსთა მეფე-ადებმა
ხმა იწვნიონ კრწანისის,

ვის სმენია ერთობა
შინაურ და გარე მტრის,
მათი ურთიერთობა,
დამარცხება გარეწრის.

ქართველ დედას ჰფიცავდა
ერი ხმალაღესილი.
ქართველობას იცავდა
მარაბდა და ხრესილი.

თვა გვარამაძე

*დაიბადა ქ. გორში . 1995 წელსდაამთავრა
გოგებაშვილის სახელობის უმაღლესი
კოლეჯი სკოლამდელი აღზრდის
სპეციალობით და სახელმწიფო აგრარული
უნივერსიტეტის აგრონომიული ფაკულტეტის
დაუსწრებელი განყოფილება. მუშაობდა ქ.
გორში საბავშვო ბაღის პედაგოგად.
ამჟამად დიასახლისია.*

მოვალ ამ ქვეყნად

წვიმად ქცეულა ის პაწია იმედის წყარო,
წვიმად ქცეულა, ცის თვალთაგან ჩამოდგენთილა,
იად მოსულა სიყვარული დაუჭკნობელი,
იად მოსულა და ველ-მინდვრად მიმოფანტულა.

მეც მოვალ ქვეყნად, სილამაზედ, თუნდაც
გვირილად,
ყაყაჩოდ მოვალ, იად, ფიფქად მოგვევლინები,
ჩუმად დაგკოცნი ჩემო მიწავ და ავტირდები,
ჩამოგადნები, შენს წილში ჩავიდვენთები.

თოლიების გუნდი

მტკვრის ნაპირებს თოლიების გუნდი
ფერიების ფანტელებად ათოვს.
ამ გვიანი შემოდგომის ბოლოს
როგორ მინდა ყვავილები თოვოს.

ზურმუხტისფერ ტალღებს დილის შუქი
სადედოფლო მარგალიტად ამკობს,
მტკვრის ნაპირზე თოლიების გუნდის
ასე ცეკვა მე ჯერაც არ მახსოვს.

ამ გვიანი შემოდგომის ბოლოს
მგონი ისევ მარტოობა მოთოვს.

უცნობი მხატვარი

ამ ღამით მთვარე ებრძოდა დემონს.
ვარსკვლავებს ცხარე სდიოდათ ცრემლი.
ვიღაც რეკავდა განგაშის ზარებს,
ცას კი ეკიდა წითელი ცეცხლი.

სადღაც იყივლეს კიდევ მამლებმა,
მთვარე ჩამოდნა ვით სანთლის წვეთი.
სახელოსნოში მხატვარი არ ჩანს,

მოლბერტს აჩნია ფიქრების ფერფლი.
ბნელ ქუჩას მისდევს ახლა მხატვარი,
ფიქრმა აქცია იგი გენიად.
ამ დამით ისიც ებრძოდა ფერებს
და მთვარე იქცა მისთვის ფერიად.

ელდარ გუბავა

*სოფლის მეურნეობის მეცნიერებათა
დოქტორი პროფესორი, ოტანიის
კათედრის გამგე, აგრარულ უნივერსიტეტში
მოღვაწეობს 975 წლიდან. 100 სამეცნიერო
შრომის, მათ შორის 5 სახელმძღვანელოს
ავტორია*

ჩემო სამშობლოვ, შენს შეილებს!

*როგორ იბადებიან და იზრდებიან
საქართველოს ტკბილ მიწაზე ასეთი
მწარე შეილები!?*

მე ყველა მიყვარს ჩემო სამშობლოვ,
ვინც შენს მიწაზე აღიზრდებიან,
მაგრამ ძნელია, როცა შეილები
დანას გცემენ და სულში ძვრებიან.

ნუთუ დალატი და მლიქნელობა
სამშობლოს გულზე უფრო დიდია?

ნუთუ ამ ქვეყნად სიკეთის თესვა
ბოროტებაზე უფრო ძნელია!?

ზურგში დაჭრილო, გულით გახსნილო,
მტერ-მოყვრისაგან სისხლით დაცვილო,
ყველას სტუმრობ და ყველას მასპინძლობ,
ყველას იფარავ ფრთებგადაშლილო.

როცა ნანატრმა თავისუფლებამ
შემოადწია შენს ტკბილ მიწაზე,
შენი სიცოცხლის უკვდავებისთვის
ყველა გემთხვიოს გულის ფიცარზე.

ნუ დაივიწყებ ღმერთს და სამშობლოს,
დედის ძუძუს და მამის ნაკვალევს,
თორემ დავეკარგავთ მამაზეციერს,
წარსულის ხსოვნას, სულებს ნაწვალებს,

მიწის შვილებო, ღმერთმორწმუნენო,
ტკბილად შობილნო, მწარედ აღზრდილნო,
ანგელოზებად დაბადებულნო,
ანგელოზებად
დაბერებულნო,
ქართული მიწის შთამომავალნო,
ადამიანად ამაღლებულნო,

ყველას გიგზავნით ამ სადღეგრძელოს,
მრავალჟამიერ დედასამშობლოს,
მუდამ გიყვარდეთ და თაყვანს სცემდეთ
ქრისტე-ღმერთის შვილს – ჩვენს
საქართველოს!

საყვარელ ადამიანს

ამქვეყნად ჩემთვის დაბადებულო,
ნაზო ყვავილო, ვარდის ასულო,
საოცნებო და სათაყვანებო,
ჩემო სიცოცხლეე, მზედ გადასულო.

შენს მოლოდინში ვარდები ჭკნება,
მაისის თვეში კვლავ გაიშლება,
ო-ო..., როდის მოხვალ? სული მიქრება
და უშენობით გული მიკვდება.

თუ შენს სიყვარულს ვერ ვეღირსები,
შენზე ოცნებას ვერვინ დამიშლის,
მთელი გულით და მთელი არსებით
ჩემო, გრძნობები მაინც დაგიცდის.

სანთელს ავანთებ, ღმერთო მაცოცხლე!
ჩემო მზეო და ჩემო სიცოცხლეე,
იქნებ ოდესმე მაინც ვიხილო,
სიყვარული რომ შენთან ვიხილო.

ჩემი სიცოცხლე მინდა გაჩუქო,
ამაზე კარგი ნეტავ რა არის?
კაცი თუ კვდება, სული ხომ რჩება,
მარადიული მხოლოდ ის არის.

ნინის და ანის

(ეძღვნება შვილიშვილებს)

ჩემო ტკბილო პაწაწინა,
საყვარელო ანი, ნინი,
უნდა გუელში ჩაგიხუტოთ,
თქვენთან მინდა ახლა ძილი.

თვალს დავხუჭავ, მესიზმრება
თქვენი თმა და ფერი,
არაფერი შეედრება თქვენს სიყვარულს
ანგელოზის მეტი.

სად ხართ? მოდით, გელოდებით,
აღარ გინდათ ნამუ?
თორემ ძალზედ ნერვიულობს
თქვენი კარგი ბაბუ.

ისე მაღე გაიზრდებით
და გეცვლებათ იერ-ფერი,
თავზე მეტად საყვარლებო,
ვინაა თქვენი შესაფერი?

გაიზარდეთ, გაიხარეთ,
იდლეგრძელეთ და იფრინეთ,
ჩემი გული, ჩემი სული
გზად და ხიდად გაიფინეთ.

ნიკა დარჩიაშვილი

დაიბადა ქ. თბილისში 1986. წელს
დაამთავრა
თბილისის 186 –ე საშუალო სკოლა.
მეზაღვობა-
მევენახეობისა და ტექნოლოგიის I
კურსის სტუდენტია.

რაც ტრფობით ითქვას

მთვარე, შავ ღრუბლებში კვლავ
გამოჩენილა,
ჩემი სიყვარული არ გამოჭედილა,
მთვარე კი კვლავ ყვება საოცარ ზღაპარს,

მე კი ჩემს სიყვარულს, ავუნთებ ლამპარს.

და ეს სიყვარული შენა ხარ, ნუთუ,
სევდით დაზაფრული, კვლავ მოვწევ თუთუნს
ტრფობით გათანგული გავავსებ ჭიქას,
მოდით გაუმარჯოს, რაც ტრფობით ითქვას.

შენი სადღეგრძელოს ეს იყო ჭიქა,
მოდით გაუმარჯოს, რაც ტრფობით ითქვას.

* * *

ვაზის ამონაყარი
და ნახსლავის ნაყარი
ქარის მიერ ჩემს ღობესთან,
ფოთლები მონაყარი.

ეს რა ფიცხი ქარია,
მაგრამ გულში დარია.
ნუ გაფანტავთ მეგობრებო
რაც ღვთის მონაგარია.

გზაზე მოდის
ტანის რხევით.
რა ღამაში ქალია!
რა ღამაში მინდვრებია,
რა ღამაში მთებია.

ნუ შებიღწავთ მეგობრებო
ეს ღვთის მონაგებია!

06. 01. 01

* * *

მე არაფერს აღარ ვეღი ამ ქვეყნისგან,
ყველაფერზე ჩავიქნიე უკვე ხელი,
მე არაფერს არ მოვეღი ცხოვრებისგან,
აღარა მაქვს მე ისეთი გული წრფელი.

მე გავღიე სევდიანად ეს ცხოვრება
და დავდივარ დღესაც ისე სევდიანი,
თქვენ, ვისაც კი ჩემი გული გეცოდებათ,
თვალები გაქვთ დღენიადაც ცრემლიანი.

დღეს ხომ კაცი , თქვენ ვერაფერს ვერ
გენდობათ,
მიწაც ჩვენი, ფეხქვეშ კვნესის ცოდვიანი,

გთხოვთ გახსოვდეთ, წინ სიკვდილი
გელოდებათ
და ცოდვილებს ჯოჯოხეთი ცეცხლიანი.

მე საერთოდ ქვეყნად არვინ მენატრება
და იქნება სხვასაც არვის ვენარტები,
დღეს ფულია ცოდვილების ნეტარება,
მე კი ლექსებს სევდიანად ვეტანები.

ჩემს ლექსებში მოჩუხჩუხებს სევდა გულის,
სტრიქონები ჩემი არის დარდიანი,
ჩვენ წამალი გვეჭირვება მხოლოდ სულის,
დღეს არავინ აღარ არის დადიანი.

საქართველო მეცოდება მე ნამდვილად,
ის ოდესღაც სიკვდილსაც არ ნებდებოდა,
ჩვენს სამშობლოს ადრე ჰყავდა ვაჟკაცები
და მეზობელი ომშიაც არ ბერდებოდა.

ახლა რაღა , რაღა არის ეს ქვეყანა,
ჩემი გული რას მისტირის, მეც არ ვიცი,
რაც ცოდვა აქვს ბევრმა სულაც არ ინანა,
მე კი როგორ დავიჯერო თქვენი ფიცი.

2001

გაუმარჯოს

თამაღობას მე გაგიწევთ, თუ გსურთ ასე
გამივსეთ და მომაწოდეთ თასი სავსე!
ფეხზე ავღგეთ ვადღებრძელთ ჭური
წმინდა,
გფარავდეთ და შეგეწიოთ ყველა წმინდა!

ავდგეთ ფეხზე, შევესვათ ღვინო ჯიხვის
რქიდან,
და ჩვენ თბილისს გადმოვხედოთ
მთაწმინდიდან,
მოდით ძმებო, გავიხსენოთ მათი სული,
ვინც რომ ძმობას არ არჩია ბევრი ფული.

სავსე ყანწით ვადღეგრძელოთ ის ქართველი
ვინც რომ ერი მოიტოვა მადლიერი,
მოდით, კიდევ ვადღეგრძელოთ ჩვენი ძმობა,
ღმერთმა ნუ ქნას, ჩამოვარდეს ჩვენში
მტრობა.
და სამრეკლოს, დაე, ზარი მუდამ ებას,
გაუმარიოს, ჩვენს დროებით დამთავრებას!

✂️

ღაშა ღომთათიძე

*დაიბადა 1976 წელს ქ. თბილისში. დაამთავრა
საქართველოს სახელმწიფო აგრარული
უნივერსიტეტის სატყეო-საინჟინრო ფაკულტეტი
1998 წელს. 2001 წლამდე მუშაობდა ახალციხის
სატყეო მეურნეობაში წამყვან სპეციალისტად*

* * *

ფიროსმანს ვარდებით იგონებს
წარსული
მისი გზა ნერგსა ჰგავს უდროოდ
გადარგულს!
ერთ ფერში ნახატი ფერადი ასული

მაგონებს ნაპოვნს და ხელახლა
დაკარგულს.

ხშირად დაუნახავთ თბილისის
ქუჩებში
კენტად მოსეირნე ნასვამი ნიკალა.
უნდოდა ეკოცნა ხალიან ტუჩებში
მაგრამ ნასვამი არვინ მიიკარა.

რა მოგივიდათო, რა ღმერთი
გაგიწყრათო,
მე ტუჩებს დავეძებო ხალიანს!
ყველა მიყვარხართო, მეტი რა გითხრათო!
ყველა მიყვარხართო ძალიან.

სულში ავდარია უკვე რახანია,
სულში უქალობის ქარია,
როგორ დავიჯერო, ისე დავეცი რომ
ჩემთვის აღარავის სცალია... ..

* * *

მაგ თვალების სითამამე დაუცხრელი
და ტუჩების სიმხურვალე გამათბობს,
ნაოცნებარ ფიქრთა წყარო დაუცლელი
და იმედის შთაგონება დამათრობს.

მზისა ეშხი მოსჩვევია მაგ შენს სახეს.
მთვარის შუქი გიკრთობს ნაკვთებს მძინარეს.
ბევრი შენი შესადარიც დამანახეს,
თუმცა სახე შენი მეტად ბზინვარებს.

პაწაწინა, სუსტო სქესის მშვენებაე

ჩემი გული შენ ერთს გნატრობს, გეძახის.
რა ვიღონო, რა ვქნა, რა მეშველება?
ფრთხილია და შეუშინდა შეძახილს.

ნუ გამირბი, ახლოს მოდი დალოცვილო,
ნუ დამტოვებ, სუყველაფერს გაფიცებ,
ავადა ვარ, ერთი უნდა მაკოცნინო,
თორემ ღამის სიკვდილივით გაგვითრდე.

რა საოცრად ღამაზია ყველაფერი!
რა საოცრად ამაყია ბუნება!
ქვეყანაზე გოგოვ, შენი შესაფერი
მე ჩემს მეტი არვინ არ მეგულება!

⌘Λ⌘

იას, ჩემს დაიკოს

ია! ძვირფასო ახლა ღამეა
ცაზე ბუთხუზა, ბადრი მთვარეა.
შენი გონება ძილმა დაცადა,
ჩემსას - ლექსების წერა აცადა.

მიტოვებული გიცდის მეჯლისი
და პოლონეზიც შენ გელოდება.
აპოგეაა შენი მერმისი
და ინფანტაა შენი წოდება!

* *

შენი თვალების ეშხი დამათრობს,
შენზე ოცნების წამიღებს ქარი.

სადღაც დაუარდნილს თოვლი დამათოვს.
მოგკვდები? – შენი იქნება ბრალი.

* * *

ცისფერი ცის და ზღვის შესამება
ჰგავს შორს გარიყულ ფერთა ცდუნებას
და როცა ფერი ფერს ეხამება
არაფერი სჯობს ამის ყურებას.

ცისფერი ზღვა და ზღვისფერი ზეცა
დღესაც ერთ ფერში გადაწყვეტილა.
ზღვისკენ წასული პატარა ტაღლა
ნაპირს შვილივით გამოეჭირა.

ჩემი დედულეთი

ყინულზე ცივი აშხაპირის წყარო ანკარა
კაკლის ჩეროში, მობატონე სიგრილე მთების,
მარნის სურნელით გაჟღენთილი შავი ხვანჭკარა,
თონეში კი დაძალება ლობიანების.

ჩემი ბავშვობის ის სპეტაკი წლები პატარა
გატარებული დედისეულ რაჭის სოფელში.

* * *

მყავდა ოცნების თეთრი გვარდია.
მეზარბაზნეებად მყავდნენ მუზები.
მაგრამ დღეს ერთიც არ მახადია
დღეს მარტოსული დავიტუხები.

ანდრო კიკნაველიძე

*საქართველოს სოფლის მეურნეობის
მეცნიერებათა აკადემიის აკადემიკოსი,
ეკონომიკის მეცნიერებათა დოქტორი,
მეცნიერების დამსახურებული მოღვაწე. უმაღლესი
სკოლის დამსახურებული პედაგოგი, ასკ
საწარმოთა ორგანიზაციის კათედრის პროფესორი*

ღვთის ანდერძი

გიყვარდეს შენი სამშობლო,
გიყვარდეს შენი ხალხი,
ამოცანაა ჩვენი და
ჩვენი პირველი არხის.

სანამ ანათებს შუქი და
ან სინათლეა ზეცის,
განუმეორეთ ჩვენს ხალხს
ნაანდერძევი ღმერთის.

როცა განშორდა ქვეყანას
და მიაშურა ზეცას,
ჯერ კიდევ მაშინ ღმერთმა
ლექსად ეს გვიანდერძა:

" ჩქარა დადექით ერთად,
მაღე მოეგეთ გონს,
თორემ სხვანი და სხვანი
თავს დაგატყვენ ომს.

ერთობაშია მხოლოდ
ხსნა საქართველოს ერის,
სხვა გზა არა აქვს ქართველს,
სხვა გზაზე მარცხი ელის.

რომ აღდეგეძელებთ მშვიდობას
კარგია, თქვენი ნებაა,
მაგრამ ერთობის გარეშე
მშვიდობა არ გექნებათ.

მაშ დაამკვიდრეთ რჯულში
ისეთი სადღეგრძელოც,
რომ ყველას ჩაგწვდეთ გულში
და შური არ გააგრძელოთ.

ძალა რომ ერთობაშია
დიდი ხანია იცით,
მაგრამ ამ ერთობისათვის

ჯერ არ დაგიდევთ ფიცი.

თუკი ცოტნემ მთელს მსოფლიოს
ამცნო ერის სიყვარული,
ხელს რა გიშლით, თქვენცა მაღე
დასტკბეთ ძმობის სინარულით.

თუკი შეჰკარით პირობა
ხიდისთავს ღვიძლძმობისათვის,
მუხრანბატონზე ჩახტომისა და
თავს ბანის დანგრევისათვის,

დღეს რატომ ვედარ აღწევთ
პირობას ერთობისათვის,
მტერს მტრულად დახვედრისა და
მოყვასის დანდობისათვის?

დროა შეფიცოთ მაღალ ღმერთს
ამიერიდან ერთობა
და ვინც ამ ფიცსა გასტეხს,
ღვთის რისხვაც იმას ერგება.

ამ ფიცმა უნდა მოიცვას
სულეყველა მხარე და ტომი,
რომ მტრები დარჩნენ ცოტანი,
უპატრონონი, მარტონი,

ეს ფიცი დადეთ ხელწერით,
დაადასტურეთ ბეჭდებით,
რომ იგი აღარ დაირღვეს
თვითნებურად და შეგნებით.

მაშ, შეკავშირდით ერთად,
ნუღარა კარგავთ დროს,

სანამ სხვანი და სხვანი
გაგიჩალებდეთ ომს!"

იანვარი, 1997წ.

ამალია კუპრავიშვილი

*დაიბადა ახმეტის რაიონის სოფელ კოდოთოში.
დაამთავრა სახელმწიფო აგრორული
უნივერსიტეტის აგრონომიული ფაკულტეტი
მცენარეთა დაცვის სპეციალობით, შემდგომ კი
ასპირანტურა. წლების განმავლობაში მუშაობდა
ოჯოს მევენახეობის მეურნეობაში ენტომოლოგის
თანამდებობაზე, ამჟამად კი გენეტიკისა და
სელექციის კათედრის თანამშრომელია.*

განა ....

განა გაიცრიცა სიყვარული,
განა გაგვიცივდა გული,
განა ვაჩუქეთ სხვას მამული,
განა დაგვეშრიტა სული?

განა აღმოგვაჩნდა მოღალატე,
განა გაიყიდა მიწა;

განა კაკეასიის მაღალ ქედზე
დასჯილი ამირანი იწვა?

განა ერთგულება დააჩოქეს,
განა სისასტიკე მეფობს,
განა თევდორე მართლა მოკლეს,
აგერ, მოუყვება ფერდობს.

განა ქეთევანი აატირეს,
განა დაავიწყეს ერი,
განა ფერეიდანს გურჯი ბიჭი
საქართველოზე არ მღერის?

განა ყაყაჩოა კრწანისის ველს
დღეს რომ მოსდებია ალად,
ეს მათი სისხლია, ჩვენი წინაპრების,
მიწაში დევ-გმირები წვანან.

განა დაიბუდა ეშმამ სულში,
განა ამოგვიწყდა ჯიში,
განა არ ჩაგვესმის ნანა ყურში,
განა დაგვეუფლა შიში?

განა მოგვერია ბოროტება
განა შევეკარით დემონს,
განა გადაგვცეს ანათემას,
განა გავიტანეთ ლელო?

განა დამთავრდა ყველაფერი,
განა უკუიქცა მტერი,
განა არავინ გვყავს მოსაფერი,
განა გადაგვარდა ერი!?

განა დაგვავიწყდა ჩვენი ენა,

განა გაგვიწყაღდა სისხლი,
განა მოიქუფრა ჩვენთვის ზენა,
განა უცხო ენა ისმის?

განა დაგვავიწყდა რაინდობა,
განა მოგვეშალა კდემა,
განა წაგვლეკა წყაღდილობამ,
განა მიგვატოვა მზემაც?

განა სიამაყემ გეძლია ისევ,
განა ფეხს ვაბიჯებთ ღატაკს,
განა შეგვაურჟოლებს ყინვა მყისვე,
განა ძვალ-რბილამდე ატანს?

განა შევიძულეთ ერთმანეთი,
განა გავზულუქდით ფულით,
განა გაგვიწყრა მადლა ღმერთი
და მართლა აგვემღვრა სული?

განა აბალახდა სამოსახლო,
ნატუჭში ჩავიკეტეთ განა!
- ეს რა დაგემართა ჩემო ხალხო,
კმარა, ქართველებო, კმარა!

განა მართლა ვართ მცირე ერი,
არა, არა და არა!
აღარავისთვის გვაქვს მოსაფერი,
კმარა მოთმინება, კმარა!

ცრემლიან თვალს მოვაველებ მთას და
მდელოს,
გული გაჰყოლია ლოდინს,
იმედი არ დაკარგო საქართველოვ!
შენი გადამრჩენი მოდის!

დედა

დედაო ჩემო! ვით შეგაქო! უბრწყინვალესი
და უნაზესი ღვთაება ხარ შენ ყველა ჩვენთა,
შენ გაადვივე ჩაფერფლილი კოცონი გულში,
აი, მიტომაც დავიძახეთ პირველად – დედა!

მინდა დავეცე მუხლის თავზე შენს წინ,
გიცქირო
და შენს ჭადარას მივეფერო, მივეაღერსო,
რომ მარად გამყვეს შენი მკერდის დედური
სითბო,
დედაო ტკბილო, უნეტარესო!

შენა ხარ ჩემი საფიცარი, ნაწილი გულის,
შენზედ უნაზესს ვის შევხვდები ამ ქვეყნად
ნეტავ?
შენს გულს, შენს სახეს, ღამაზ თვალებს
არ ჰყავთ ბადალი,
ცით მოფენილი ღვთაება ხარ შენ ჩემო
დედა!

გახსენება

დიდი სამამულო ომის
მონაწილე
ჩემს აღმზრდელ პედაგოგებს

მატიანენი აღნუსხავდნენ ჭირ-ვარამს უღევს,
საუკუნეებს გადმოჰქონდათ ექო სიმღერის,
ტიროდა ხალხი, კვლავ ებრძოდა მონობის
უღელს,

კაფავდნენ ვენახს, - მწიფდებოდა მაინც
ყურძენი.
მშობელი მიწის სიყვარულმა, ძალამ დევკაცის,
მრავალგზის იხსნა მიწა ცრემლით გადანამული -
და აღსდგა მკვდრეთით ნაწამები ისევ ძე - კაცის,
სისხლით მორწყული ჩემი მიწა, ჩემი მამული.

გლესმა მოჰკიდა ხელი გუთანს, კვალში ჩადგა
და

ხნულს მოაბნია პეშვით პური გადარჩენილი,
იმედის მარცვალს აღარ აჩნდა ოხვრად და
ღარად

ფიქრი, საშინელ ომის ელდად შემორჩენილი.
მერხებს მიუსხდნენ თვალმახარა გოგო-ბიჭები,
მათი ფიქრები შეაერთა ცოდნის წყურვილმა,
დაზგის ხმაურში, მოლადურის კაფე-თესეში,
კვლავ ჩაექსოვა თავისუფალ კაცის გულისთქმა.

მაგრამ, ზრახვანნი, შავბნელნი და უნაპირონი,

არ ასვენებდათ გულბოროტ ხალხს, მოძულეთ

კაცთა

ვეღარ იტანდნენ სხივნათელ მზეს, უღრუბლო ზეცას,
ვეღარ იტანდნენ დიდებას ჟამთა!

და.... გაგვითენდა შემზარავი ივნისის დილა,
ომი დაიწყო! - მტერმა ჩვენზედ აღმართა ხელი,
სამშობლო გვიხმობს, ისე როგორც გვიხმობდა წინათ,
კვლავ აფრიალდა დასაცავად მანდილი დედის
შევაკედეთ დუშმანს, ვერ დაგვჯაბნის მტერი ვერაგი,
ნავენახარი არ დაერქვას ზვრებს მოშრიალეს -

და თუნდაც ტყვიამ შეადწიოს ჯაჭვის პერანგში,
გული მოკვდეს და ხსოვნა დარჩეს მემამტიანეს.

ბევრის კერია აღიგავა მიწის პირისგან,
აღარ უჩანდათ დახოცილებს ბანაკში ბოლო,
სახრჩობელაზე!- სრულდებოდა ბრძანება უმაღ,
კვლავ ავის მაცნედ ქანაობდა ყულფების ბოლო.
რა ჯადო გუქონდა, ანდამატი, ანდა თილისმა,
დუშმანს გამირული სიკვდილიც რომ ზარავდა

მხოლოდ ტყვიის ზუზუნში, დენთის კვამლში, ტანკის
გრიალში,

სჭექდა სიმღერა " მუმლი მუხას " და " ლილეოსი",
ქერჩთან, ვოლგაზე, სტალინგრადსა და ლენინგრადში
მამულს *ფიცავდნენ* ლომგულები საქართველოსი.
ჩვენ გავიმარჯვებთ! – ეს სიცოცხლე შენი წილია,
მერცხლის ჭიკჭიკი კვლავ გვაუწყებს მშვიდობის
დილას,
მზად ვართ მამულო, შენთვის თავი შეგვიწირია,
სისხლი სისხლის წილ და ცრემლები ცრემლების
წილად.

ვარდობისთვეში ვარდის ფერმა წითლად იაღა,
თითქოს აღსდგაო დაქცეული სისხლის
ღვარები,

ზეცას სწვდებოდა გამარჯვების ხმები
წკრიალა,

მწვანე ყლორტები გამოესხა მუხას დამეხილს.
ომგადახდილნო! დღეს რომ თესავთ მარცვალს
სიკეთის,

ნაიარევი იმ ქარ-ცეცხლის დაგყვებათ გულთან,
ხარობთ მომავლით, თვალხატულა გოგო-ბიჭებით,
მოყვასთ სიყვარულს, ზღვა სიკეთეს უნერგავთ მუდამ
და ჩვენც ვფიცავართ მრავალტანჯულ საფიცარ
მიწას,

გმირებს, რომლებიც ვერ მოესწრნენ მშვიდობის
დილას,

გვერქვას ოლეგი, გვერქვას შოთა, ზოია, მირზა,
სისხლი სისხლის წილ და ცრემლები ცრემლების
წილად!

⊥ -

მინატრე

გული ზღვა სიხარულს იტევს,
გული ფიქრთა გორგალს მაღავს,
ვეღარ ვუმკლავდები ფიქრებს,

ამდენი შემიძლია განა?
    ლამის ეჭვების და სევდის
    ტყვეობამ მომიღოს ბოლო,
    მქონია საოცარი ბედი,
    შენ თუ მიშველიდი მხოლოდ,
მივყვები ლაბირინთებს უბრად,
იქნება ბილიკზე შეგხვდე,
შენთვის ვლოცულობდი ჩუმად,
ხმამადლა ვლოცულობ შენზე.
    საწუთრო მიდის და მიდის,
    უკან მოხედვას არ მაცდის,
    საწყაულს ავსებულს დიდ ხნის
    ასე უცებ რა დაცდის?
შენ გელი, სადა ხარ? იქნებ
თოვამ შეგაფერხა გზაში?
მინატრე, დავაფეთებ ფიფქებს
და მზედ ავიჭრები ცაში.

ცაგოს

შენ ღმერთის რჩეული იყავი რაინდი
ამიტომ წახვედი მასთან,
მაინც გელოდებით ყოველგვარ ამინდში,
როგორ გვენატრები – სად ხარ?

ვუსმენთ შენს ნაბიჯებს და ასე გვგონია,
კარი გაიღება მალე.
ქარივით შემოხვალ, ვერ დაგიყოლიებთ,
ქარივით გაქრები ხვალე.

წმინდა ნიკოლოზის დღეს გიხმო უფალმა,
რჩეულთა ხვედრია კარგო,
მკაცრი, შეუვალი, მძიმე განაჩენი
ჩვენ ველარ შევცვალებთ ცაგო!

სიოცოცხლეს გერჩია შენი გვანცა და
უმისოდ ვერ სძლებდი მართლაც,
მამიკოს სიოცოცხლეს, მამიკოს ოცნებას
ვინ მოეფერება ახლა?

ახლა სჭირდებოდა პატარა მზეწვიას
მამის აღერსი და ჩრდილი,
ასეთ პატარას რა ბედი ეწვია,
როგორ გაიმეტე შვილი?

გიყვარდა სიოცოცხლე და მთელი სამყარო,
ამაყო, გიჟმაჟო ბიჭო,
ნუთუ საცალფეხო ვიწრო ბილიკებზე
გზად გოჯის სავალი იდო?

არ ეპუებოდი სიძნელეს, ცხოვრებამ
ბევრჯერ გაგამწარა ძლიერ,
გული დაგიჩაგრა, მოგისპო ოცნება
და მაინც... ყველაფერს სძლიე.

შენს თავზე დაბრუნდა ბევრჯერ წისქვილის ქვა
სხვისი ცოდვების წილად,
ყურში ჩაგესმოდა მაშინ ხმა უფლისა –
იმედებს ჯერ კიდევ სძინავთ.

იმედით ცოცხლობდი და აჰა, ოცნებამ
ხელახლა შეისხა ფრთები,
წარსული დაგავიწყა მყუდრო კერიამ და

ახდა სურვილები წრფელი,

გვანცას იფიცებდი, გვანცას აღმერთებდი,
სახელებს უცვლიდი მუდამ:
თეთრი კურდღელიო, ჩენწო, მამიკოსი,
მერცხალა და თოვლის გუნდა.

როცა გაიზრდება ჩემი საოცრება
ზურმუხტი და ლალი ჩემი,
საჭესთან დავსვამ და ახდება ოცნება,
ოცნება, სიკეთის მჩენი.

გვერდით მივუჯდები ღამაში მამიკოც
თმებგაშლილ ფერიას – გვანცას,
ხალხი შემოგვხედავს – ასეთი მამა-შვილი
არ გვინახავსო არსად.

ოჯახი შენთვის იყო დასაყრდენი,
ჩემი თინიკო და გვანცა,
ვერ შეგაჩერებდა შენ ხომ ვერაფერი,
არც გაჩერდებოდი არსად.

უყვარდი მოკეთეს და მტერსაც უყვარდი,
ოჯახს ხომ უყვარდი ძლიერ,
გვანცამ გადაგვრია და ფეხზე დადექი,
საკუთარ შეცდომებს სძლიე.

დილა გათენდება კვლავ მზით ნაფერები,
სახლს გვანცას ჟღურტული ატკობს,
შენ ვეღარ გაიგებ, ვერ მოეფერები,
ვეღარ გაიდვიძებ – ქართლოს!

გვანცა გაიზრდება ღამაში, ჭკვიანი
და ჯეირანივით ივლის,

ხალხი შეხედავს და კვლავ შენ გაგიხსენებს
ვინ არის? – ვინ? – ცაგოს შვილი.

გვანცას ეყვარები. ჩვენ ამას გპირდებით,
მამას დაიფიცებს მარტო,
მამის ხასიათით, მამიკოს იერით,
მუდამ გასახელებს, ცაგო.

თინიკოს ნუგეში ძნელზე ძნელია,
შენს ნივთებს ცრემლებით ალბობს,
შენი ნივთები კვლავ შენ გელიან,
მანქანაც შენ გიცდის, ცაგო.

ჩვენს გულებს შემორჩი ხალასი, ალალი,
გისხენებთ, გვიყვარხარ, კარგო,
შენს სითბოს, ხუმრობას, ათასგვარ ოინებს
ბევრჯერ გავიხსენებთ, ცაგო!

წლები ჩაივლიან სევდით, სიხარულთ,
დაგვრჩები ტკივილი დიდი,
და არ დავიწყებთ, შენი მოგონების
ნათელი დღეებით ვივლით!

უფალს შევაგედრებთ შენს სულს და
ვილოცებთცრემლების, ცრემლების ზღვაში,
ნათელში იყავი, კეთილად გვესიზმრე
დალოცე ოჯახი, ბავშვი.

მზე ისევ ამოვა ძველის ბრწყინვალეობით,
ამოვა წასულთაც წილად,
ჩვენ დაგელოდებით, მაგრამ შენ არ მოხვალ,
შენ მიწის საბნის ქვეშ გძინავს.

მშვიდობით! – ყველაფერს დაესვა წერტილი.
წერტილი დაესვა იმ წამს,
ღმერთს ვევედრებით რომ მსუბუქი გახადოს
შენს მკერდზე დაყრილი მიწა!.....

ამინ.....

დიდება შენდა

მშობლიურ ინსტიტუტს

დიდებული ხარ, ხარ ბრწყინვალეა,
ცხრათვალა მზის და მთვარის სადარო,
ხარ სიდიადე და უკვდავეა,
სიბრძნით აღსავსე თეთრო ტაძარო!
ცამდის ასულხარ, მზის დარად ელაგ,
ჩაუქრობელი ცოდნის ლამპარი,
დიდება შენდა! დიდება ყველას,
ვინც დაგირწია ყრმობის აკვანი!

თინათინ კუპრავიშვილი

*დაიბადა ქ. თბილისში. ჩვენი უნივერსიტეტის
კურსდამთავრებულია. 1967 წლიდან დღემდე
აქტიურადაა ჩაბმული უნივერსიტეტისსაქმიანო
ბაში. ამჟამად კადრების სამმართველოს
უფროსია. არის შრომისმოყვარე ენერგიული
მუშაკი და კარგი დედა*

გაზაფხული

მოვარდა აპრილი
ფერების სიუხვის
აივსო მთის კალთა
აჭრელდა ხევ-ხუვი

ჩუხჩუხებს სიო
ჩუხჩუხებს სიო
რამე მიმღერე

ან რამე თქვიო

იები, იები,
ნუში და ატამი
ფიფქები, ფიფქები
ყვავილის ფანტელი

თვალს ახელს აპრილი
თვალს ახელს მაისი
კამკამა ცის უბე
უღრუბლო აისი

მწვანე ღიმილი
მოედო თელებს,
ბაღნარებს, ტყეებს,
კორდებს და სერებს

ჩურჩულებს სიო
ჩურჩულებს სიო
რამე მიმღერე
ან რამე თქვიო.

ციცინათელა

თვალებს მარტო ბნელში ახელ
უგზო—უკლოდ ფრინავ ერთი
გოგონების გუნდში გნახე
ვარსკვლავივით მინათებდი...

რად დაფრინავ მარტოდ-მარტო
რად მიყვები ცაღად შარას

სიკვდილის წინ მომენატრო
ვერ გიშოვი კელაპტარად

მაშ მოფრინდი კარგო ჩემთან
გაიკეთე ჩემთან ბინა
ცხოვრების გზას მინათებდე
ამის მეტი არა მინდა.

* * *

ყველგან ერთია ზღვა და ხმელეთი
მაგრამ ასეთი ცა არ მინახავს
მიწაც წმინდაა, მიწაც თბილია
სულ დაგავიწყებს რა ხარ, ვინა ხარ...

ჩემი მგონია ზღვა, ვარსკვლავები.
მე რა ვქნა თუ კი ასე მგონია...
მზე შროშანებად იღვრება მთებზე
და თაიგულად შესაკონია.
არ მინდა ვგავდე მიგდებულ ნაფოტს
მაქვს იმედები ოცნების, ლხენის
მაგრამ თუ თქმაა, ხმამაღლა ვამბობ
თუ სიმღერაა, ხმამაღლა ვმღერი
და თითქოს ვიდაც მეძახის ჩქარა
დაეწაფეო სიცოცხლის წყაროს
მზე ამოვა და, მზე ისევ ჩავა
მერე ვერ ნახავ ამ ფერებს ახლოს.
შემდეგ კი ცრემლი, ცხარე და თბილი
ნიშნად ლხენისა იელვებს თვალში
და მოსულ დღეებს, და განვლილ დღეებს
უთუოდ ფასი ექნება მაშინ.

დედი!

შენ საყვარელი ხარ
ყველაფერზე და ყველაზე უფრო,
შენ საყვარელი ხარ,
ყველაზე კარგი და უბრი.

სხვა სიყვარული ყრუა და
შენ ყველაფერი გესმის.
სხვა სიყვარული ბრმაა და
შენ კი შორს ხედავ, დედი.

სულის სიმაღლე შენშია უხვად
გრძნობა ათასჯერ მეტი.
ყველაზე დიდი პოეტი ქვეყნად
შენ უნდა იყო დედი.

მეუღლის ხსოვნას

დამრჩა სახსოვრად შენი სურათი
ტკბილი წარსულის ნავსაყუდელი
და როცა სევდით თვალებს შევაგვლებ
სულში ჩამწყდება რაღაც სხეული.

ყურში მიწივის ბოლოთქმა სულის.
ვიცი, არასდროს დაგვიბრუნდები.
მე ბედს ვემდური, რომ შენი თავი
წამართვა, დავრჩი როგორც ეული.

მე მუდამ ჩემთვის , მუდამ და სევდით

ვითვლი ჩემი დღის საათებს, წამებს...
მართვს ფრთებს ვუსწორებ, აღმართ
მივყვებით,
ჭაპანი უნდა გავწიოთ ობლის,
არ მაქვს უფლება სულით დავეცვა,
ვალი მაქვს ორმაგი მშობლის.

დერეფანში სვეტზე წაწერილი უცნობი ავტორის ლექსი

რამდენი ღამე მათენებინა შენმა
თვალებმა,
რამდენჯერ ცრემლით დამნამვია მე წამწამები,
რამდენჯერ მითქვამს: დავივიწყებ მე მის ხატებას,
მაგრამ არასდროს დამდგომია მე ეს წამები.

ნეტავ არასდროს დამენახა შენი ღიმილი,
შენი თვალების სევდიანი მალული მზერა,
ნეტავ შენს გულში ჩამახედა, რას ფიქრობ
ჩემზე,

შენი მაცდური ღიმილისა მე არა მჯერა.

ნუთუ ღირსი ხარ,-გამუდმებით შენზე რომ
ვფიქრობ,
რომ დამაბნია თაფლისფერი თვალების მზერამ,
იქნებ გგონია შემეყვარდი? – არ დაიჯერო!
ძლიერ მომწონხარ, სიყვარული არ ვიცი ჯერაც.

ნიკა მაზანიშვილი

დაიბადა 1983 წ. 3 ივლისს ქ. გურჯაანში.
დაამთავრა ქალაქის № 1 კლასიკური
გიმნაზია. არის ჟურნალისტიკის სპეციალობის
IV კურსის სტუდენტი. რედაქტორია
ჟურნალებისა " ჰარმონია " და " სახე ".გამო
საცემად ამზადებს შემოქმედების კრებულს.
გადაღებული აქვს მიკლემეტრაჟიანი ფილმი
" თვალი " , რომელიც კინომოყვარულთა
საერთაშორისო ოლიმპიადაზეა გაგზავნილი

* * *

საოცრად თეთრად განათდა ღამე
თეთრი სიჩუმე მოდის სახელად.
ამ სიმშვიდეში, თეთრ სიმშვიდეში
ნუთუ მართლა ღირს თვალის ახელა?!

გავახელ თვალს და ქარი მომაყრის
შენგან დაფლეთილ , გაცრეცილ ფურცლებს.
ააფრიალებს მჩხიბავის ლოცვანს
ქვევრებს შანდლებით დაუმსხვრევს მუცლებს.

მერე ატყდება ზართა ზრიალი
სულელები მოვლენ შავი ფერებით
და მე ვებმები ძელზე ვით ქრისტე,
ძელზე ვებმები ჩემივ ხელებით.

და მაშინ, როცა თეთრდება ღამე
თვალები გავხსნა და გავიციინო?
კმარა სიფხიზლე და უკვდავება.
მე თეთრი ძილით უნდა ვიძინო!...

როგორ იფშვნება საფესურები
გზა გოლგოთამდე კიდევ დიდია
დღეს მებათასედ სჯიან იესოს
დღეს მამლის ყივილს ასგზის ჰყიდიან
ვინ მისცა ჩემს მზეს ფერი –
ყვითელი რად ვუცქერ თვალით ამ ბრმა
სამყაროს განაჩენია თუ საჩუქარი
რომ ჩემი ჯვარი ზურგით ვატარო
ჰე! დავიდალე, აი, ვეცემი
და სწორედ ახლა მე ვხედავ, ვხედავ
როგორ ბინდდები მიწისფრად ცაო
როგორ მესხვევი სიკვდილის ბნედავ
არა, ნუ სტირით, შორს, შორს ძაძები
აქ ვერ დამისვრით თოვლისფერ ქობას
მაშ, გაუმარჯოს იმ სისპეტაკეს!...
მაშ, გაუმარჯოს მარადისობას!...

კათარზისი

**I 'm not here and You' re
trying to kill me, as well ...**

/ Byron /

მწუხრის ქარები –
- ხალხი , მთვრალეები
და ნამთვრალევი ცივი თვალები
თავის ქალები

შავი გზები, შავი ფარები
 ღია კარები
 თავზე დადგმული ეკალ-ნარები
 ვერ ვემალები ამ სიცივეს
 ვერ ვემალები
 და ისევ მე ჩემს მარტოობას
 მივებარები
 თავის ქალები...
 თეთრი თვალები...
 ღია კარები...
 მე გამოვდივარ –
 საით მივდივარ?!
 ვისთან მივდივარ?!
 ვინმე მომელის?
 ირგვლივ ხომ თავის ქალებია
 ჩემთვის ყოველი
 თეთრი თვალები მითვალთვალებენ
 ისევ ჯიუტად ვაწყდები კარებს
 არავინ მიშვებს
 ვერ ვებრძვი შიშებს
 უკან მოვდივარ და გამოვდივარ
 მცვივა ნალები
 ისევ საკუთარ თავს ვემალები
 და მერამდენედ ვიძახი... მოვა
 ოცნებების და იმედის თოვა
 მე მინდა გლოვა
 ნაკვერცხლის გროვა
 როგორც რუხბეწვა ნადირთა ხროვა
 მივქრივარ
 წინ !!!
 წინ !!!
 რადგანაც ვიცი
 წინ სინათლეა და მარად დღეა
 წინ აღმომხდარი მზის სხივი იწვის

იქ არვინ მეღის, არავინ იცის
თავის ქალების შავი სიმართლე
წინ! წინ! მივქრივარ, ნელა შევივრძნობ
როგორ შემოდის ჩემში სინათლე.

1998 წ.

* * *

" სად ვისაუბროთ მე და შენ
ახლა
როცა გზა არის და
სიმარტოვე..."

მე შენი ქუჩის სურნელი მიყვარს
მე მიყვარს შენი ლამაზი შარა
ვდგავარ, გავცქერი და ჩუმად ვფიქრობ:
გაიარა თუ . . . არ გაიარა.

მე მონატრებაც უზომოდ მიყვარს
მიყვარს ნაძვების წიწვების თოვა
მე მიყვარს ქარის ნაზი ჩურჩულიც:
" სულ ცოტა ხანში ის ალბათ მოვა"

მე მოგონების ბურანით ვთვრები,
ნელა ვიხსენებ მშვენიერ წარსულს.
კვლავაც გავცქერი შენს ლამაზ ქუჩას
მძაფრად ვისუნთქავ შენს დამწველ ნასუნთქს.

შენი ბავშვური ცხოვრების კვალის
შემყვარებია ყოველი ბიჯი.
კვლავაც გავცქერი შენს ლამაზ ქუჩას
და გამონდები – მე მწამს და ვიცი!

"არავინ ისე არ ისჯება ამ
ქვეყანაზე,
როგორც ის, რომელიც
ყოველივეს
არ შესწირავს თავის სიყვარულს.
ასეთნი მუდამ მარტოკანი
დარჩებიან
და არავინ ისეთი საცოდავი არაა,
როგორც მარტოსული....
(კ. გამსახურდია)

მე მივდიოდი ერთი და მარტო
და ჩემს გარშემო ხეებში დუმდნენ
მე მივდიოდი და შარა ფართო
მოასვენებდა აგვისტოს გულზე

მე მივდიოდი, მწუხრის ზარებიც
ნელა როკავდნენ ცეცხლთან, ტაძარზე
მე მივდიოდი, არ ვიცი საით
აელვებული შარის ხანძარზე

ასე ვლლი ნელა დღეებს, საათებს
ქუჩაბანდებში როკვა-ყიალით
და მხოლოდღა თუ გამომავსიზღებს
აუხდენელი სიზმრის ფრიალი

მხოლოდ მაშინღა ავახელ თვალებს
და დამაფიქრებს ჩემი ცხოვრება:

სად მომიყვანა მე ბედის შარამ
საით მივყავარ ფიფქთა თოვებას

და მე მივდივარ ერთი და მარტო
თითქოს სიკვდილსაც არ ემალები.
მივდივარ შორზე უშორეს გზაზე
და მაცილებენ მწუხრის ზარები

2000 წ.

დაიბადაო...

ვიღაცამ მჭახედ ისროლა თოფი
აბღავლდა ცხვარი

გაგჩნდი და

გაჩნდა ფიქრი, სევდა თუ სატკივარი

გაიზარდოსო...

აჭყივლდა ზურნა, აგორდა დოლი

აკვნესდა ჩანგი

და გაიზარდა ამ მიწაზე ფიქრი და დარდი

ყველა მღეროდა, ულოცავდა, ილოცებოდა

დიდიც...

პატარაც...

ქალიც...

და კაციც...

არვინ იცოდა რომ დედამიწას შემოემატა

ერთი ნაღველი...

ერთი სევდა...

და ერთი დარდი...

* * *

უცებ დაბინდდა...
აპრილს დასცვივდა ოცნების ფარდა
თითქოს ახლახან გაირიჟრაჟა
და ისე უცებ შემომადამდა
უცებ დაბინდდა
ნისლმა დატბორა ცისფერი მთები
ალიონს ლოცვით შეგებებული,
დაფიონს ცრემლით ვხვდები
იქნებ მირაჟი მეაღერსება
ან იქნებ ღამის სიზმარი არი
შუადღის სიტკბოს შემოჩვეული
ბინდმა გამხადა ტკივილით მთვრალი
მზე ჩაიწვერა, შემომადამდა
კვლავ ალიონის აღერსი მინდა
ოჰ, ღმერთო ჩემო, დედაო ღვთისავ
ასე უეცრად რატომ დაბინდდა?!...

2001 წ.

* * *

მე მაინც მჯერა, რომ ვიღაც მოვა
ვიღაც გამიხსნის სულში ბორკილებს
ამინთებს სულის ჩამქრალ კელაპტარს
და თვით სიცოცხლეს გამიაპრილებს

მაინცა მჯერა ღამეს დღე შესცვლის

ზამთარი უთმობს ადგილს გაზაფხულს
მწამს ვიღაც, უცხო ნაზად მომირჩენს
ნაისრალს, გულში მწარედ ჩამარხულს

და მე კვლავ მჯერა ლურჯი ოცნებით
ჩემთან ოდესმე ვიღაცა მოვა
და დაიწყება ოცნების ფენა
და დაიწყება ზღაპრული თოვა...

2000 წ

* * *

მოულოდნელად შევხვდით ერთმანეთს
შეხვედრა იყო გასაოცარი
ზამთრის სიცივეს და თოვლის ნამქერს
ორივეს უხვად გვაყრიდა ქარი

უცებ მოიჭრა ვარდების სუნი
უცებ ავფრინდით მეშვიდე ცაზე
ქარი გოდებდა, იქნებ მღეროდა
და მხოლოდ ორმა ვიცოდით რაზე

გულიც აძგერდა გახარებული
რადგან ჩუმ-ჩუმად მესმოდა ხმები:
„ძლივს არ ვიპოვე, ვისაც ვეძებდი
ეს მთელი ჩემი ცხოვრების წლები“

მაგრამ ეს იყო დრო-წამიერი
და ყველაფერი დამთავრდა მაშინ
როცა ნელ-ნელა ჩუმად გამშორდა

გაუჩინარდა და გაქრა ცაში

ღრო კი გავიდა, ჩუმად გაფრინდა
ერთმანეთისთვის ჩვენ გაექრით, ალბათ
და ყველაფერი ეს დარჩა როგორც
სუსხიან ღამის საოცარ ზღაპრად

1995 წ.

* * *

ვიცი, ოდესმე დამტოვებს წვიმა
ვიცი, ოდესმე დამტოვებს ქარი
მე აღარ მოვალ შენთან ვით თოვლი
მე აღარ მოვალ შენთან ვით მთვრალი

დაგავიწყდება ჩემი ვედრებაც
ხნულები, მზე და ის ნასახლარი
სხვისთვის ვიქნები უკვე ჰამლეტი,
სხვისი იქნები შენ სპასალარი.

თაღებქვეშ ისევ იფრენს ჩურჩული
ჩვენს ნაცვლად სხვები იღებენ ბინას
იქ, სარკეების გაღერებაში
ჩვენ უკვე ვეღარ შევლევწავთ მინას

მარტოს დამაფრქვევს ბროლის ცრემლს ჭადი
იქ, სადაც სამიცი იყო ზედმეტი.
აჰყვება ხმაურს ტირიფთა ბაღი,
იქ ყველა მივა, ყველა, ჩვენს მეტი.

დაგავიწყდებით მათ, ვინც მოდიან.
მერე მივხვდებით – მეცხოვრა მისთვის -

როცა პატარა არის ცხოვრება
პატარა ერთხელ შეყვარებისთვის.

2003 წ.

თემურ ნაყოფია

დაიბადა 1966 წელს ქ. სიხუმში. დაამთავრა სპი – ს არქიტექტურის ფაკულტეტი. მუშაობდა საპროექტო ინსტიტუტ საქსოფლმშენსახპროექტ ში არქიტექტორად. 1992-93 წწ.1998 წლიდან მუშაობს გეოდეზიის კათედრაზე. პარალელურად დაამთავრა ფინანსები და საბანკო საქმის სპეციალობის დაუსწრებელი განყოფილება. არის ასპირანტურის განყოფილების მაძიებელი. მისი ღვაწლები გამოქვეყნებულია " საქართველოს რესპუბლიკასა " და სხვა პერიოდულ გამოცემებში

გაზაფხულის დილა

მე შემხარის გაზაფხულის დილა:
გარიჟრაჟზე სიჯანსაღით გრილა;
მზე პირს იბანს და ბუღბუღი გალობს;
“ყვავილების სურნელება მათრობს.. ..
თავს იწონებს თვალწარმტაცი ია”
და გართხმული მარადმწვანე ღვია;
მე ალვის ხის ფანტელები მათოვს,

გაზაფხული იდილიას მაქსოვს.. ..
გაიფურჩქნა დედოფალი ვარდი,
მისი ხილვით მე გამიქრა დარდი.. ..
ყაყაჩოებს მოურთვიათ ველი,
შეჭხარიან მათ პეპლები ჭრელი.. ..
შემობრძანდა გაზაფხულის დარი
და გაიღო სათნოების კარი.. ..

05.10. 01

φ φ φ

მამულს!

ცისარტყელის ფერებით
მოვიარე მთა-ბარი,
მაღე უნდა მოვნახო
დაკარგული ზღაპარი.. ..

მართალია, ნისლია..
მაგრამ დარი დადგება,
რუსთაველის სამშობლო
სიყვარულით გათბება.. ..

ღმერთო, რწმენით მაცხოვრე,
დამილოცე მამული;
ბედნიერი მანახე
ჩემი მიწა ქართული!

02. 02. 01

გეასსოვდეს!

ქართველ წინაპრებს ჰქონდათ იმედი,
პატრიოტული მათ ახლდათ გრძნობა:
შეგვინარჩუნეს ტრადიციები,
გვექონდეს მოყვასთან ურთიერთობა!

მუდამ ვეძებოთ სიმათლის გზები,
განა შეშვენის ხალხს თვალთმაქცობა?
ამან დაღუპა ძველი ერები,
შეგვინარჩუნოთ ჩვენი კაცობა!

ადამიანთა მოდგმაა ბრძენი,
გაჭირვების უამს კაცი იცნობა.. ..
სიყვარულში ჩვენ დავლით დღენი,
თუ გვსურს მივიღოთ მარადისობა!

07. 12. 00

სავსე მთვარე

სექტემბერში სევდიანი მომეველინა
მთვარე
და ბურუსში გახვეული ჩემი სული
კრთოდა.. ..
მე ზეციდან უკუნეთში უცხო ხმა მესმოდა,
ვარსკვლავები საუბრობდნენ ცაში
მოელვარე.. ..

დამურები დაფრინავდნენ სევდით არემარეს,
თითქოს ერთმა გამიგო და ამბავს
მიაშობდა.. ..

დარდისაგან ჩემს დაღლილ გულს იგი ალბათ
გრძნობდა,
მან იმედით მანუგეშა როგორც სავსე მთვარემ.. ..

მხარდაჭერა რომ ვიგრძენი, გამინათდა გული:
მე ვფიქრობდი, წუთისოფლის მსხვერპლი
ვიქნებოდი.

მადლობა ღმერთს: გადმომხედა, გამიწმინდა
სული!

გათენებას ველოდი და ჩემს ბედს ვუმღეროდი.. ..
ძნელბედობით დაღეულ გულს ავსებს
სიყვარული!
რომ გათენდა, მზე გაბრწყინდა: მე დილას
ვეტრფოდი.. ..

14. 09. 01

დიად სიყვარულს

სიყვარულია ის დიდი გრძნობა,
რითაც რომ სუნთქავს კაცობრიობა!
უსიყვარულოდ: ჩიტი არ გალობს;
ხოლო თავის ლეკვს ღომი დალატობს.. ..
უსიყვარულოდ მავანი ომში
თავის მამულს და ნამუსს ცვლის თოფში.. ..
პარტიოტული თუ არის ერი,
მასთან ვერაფერს გახდება მტერი!
უსიყვარულოდ ვერ ვიცხოვრებდი,
რადგან ბოროტ სულს ვუპატრონებდი.. ..
მაშინ ფუჭია წარმომავლობა,
თუ მას დასძრახავს შთამომავლობა!
სიყვარულის კი მატარებელი

ადამიანი ხდება სულგრძელი.. ..
მანკიერება ქვეყნად ისპობა,
რომლის უკან დგას მარადისობა!
წუთისოფელი არის ვარდნარი,
თან სიყვარულის სხივით გამთბარი.. ..
ბედნიერი ვარ მხოლოდ იმ კერად,
სადაც ვუყვარვარ და ჩემი სჯერათ!
07.11.01

ჩემი ხელოვნება

ხელოვნება – ღვთაებაა
და სულის გამოძახილი;
ის გახლავთ ერის ღირსება,
ვით რაინდისთვის მახვილი.. ..

საქართველოს დიდ კულტურას
ძველი ძეგლები ამშვენებს,
თანამედროვე ეპოქას
თან ისტორია ამხნევეს!

მუსიკა – სიყვარულია
მგალობელი, ვით ბუღბუღელი;
ღმერთისგან მოვლენილია
ეს ჰარმონიული სული.. ..

თეატრი – უკვდავებაა
მთავარს წარმოადგენს მასში:
სპექტაკლის როლი კი არა, -
არამედ როლის თამაში!

ხუროთმოძღვრებას ვადარებ –
მუსიკას გაქვავებულსა;

ლანდშაფტურ არქიტექტურას –
მუსიკას გაცოცხლებულსა.. ..

ქანდაკება კი – სარკეა
სულების მდგომარეობის;
ის გაყინული სიბრძნეა
ამ წუთისოფელში ბრძოლის.. ..

ფერწერა – პოეზიაა,
რომელსაც ხედვა თან ერთვის;
პოეზია კი – ფერწერა,
რომლის ხმა ხალასი გვესმის.. ..

ბერძუნა ლიტერატურა –
ხალხის გამზრდელია გამრჯე;
ის არის ჩვენი კულტურა
და ეროვნული საუნჯე!

დიდება უფალს და ჩემს მასწავლებლებს!
მათ, ვინც შემაყვარა მე ხელოვნება.. ..
რამე თუ ბოროტს აკეთილშობილებს,
ის გახლავთ ღიადი შემოქმედება!

03. 11. 00

ღაღ

ღერი ნოზაძე

*ეკონომიკური კიბერნეტიკის კათედრის
დოცენტი, მათემატიკოსი, ეკონომიკის
მეცნიერებათა კანდიდატი,
ეკონომიკურ - ჰუმანიტარული
ფაკულტეტის დეკანის
მოადგილე*

ღ ა ღ

თუმცა ძნელია გალიარონ, -მაინც როგორ
გწამს,
ისე იღვაწე და სიცოცხლეს დაადე ფასი.
სიკეთისათვის. თავისუფლად. თუნდაც ბოლო
წამს.
ნუ დაღონდები, რადგან არ ხარ არავის მსგავსი.

ხალხის სიჭრელე საგუებელს გაზომებს ლაგამს
და მემკვიდრესაც ვერ არწმუნებ, წაღმა იაროს.
მიუჩვეველი შეგახსენებს სხეულიც დაღლას,

-

მაგრამ გამხნევი, ძალა შეგერჩეს ადამიანო!

მოგეძალება საზრუნავი მარადიული,
თუ არ იმარჯვე, შეიძლება გულმაც
გიმტყუნოს.

ამ წუთისოფლის ვაღს კი მაინც ძნელად
ისტუმრებ,
თითქოს ჩქამიც კი ხელს გიშლის და მაინც
დიდგულობ:

გვიან და გვიან ... მკვდარსაც სტოვებს
ჭირისუფალი
და სათაკილოდ, გაბედვ და რამე უთხარი!...

29. 06. 02

α χ α

სასოწარკვეთის ბრალი არის, გზას რომ
დავშორდი
ფუჭად ვფიქრობდი, მწვერვალამდე არც რა
მაკლია...
ო, როგორ მინდა ხავერდოვან განცდებს
ბავშვობის
დავუბრუნდე და შევისრულო, რაც მინატრია..
..

არა მგონია, სვლები ზუსტად გავიმეორო,
ანდა ხელდახელ შევიმოსო ძველი სამოსით,
კეთილდღეობის სიბლი ისე წარმავალია,
ვგრძნობ, გაორების ზღვარსაც უკვე კარგა
გამოვცდი
,

სიმართლე თავის სიკაშკაშით თავბრუს
დამახვევს,
ხოლო სურვილზე: – მივეახლო კრძალვით
ბატონებს,
ჩუმად ვჩურჩულებ “ რა ხანია, კარგო,
დამარხვდა

და ისევ შევცდი, ხელსაქმე რომ ვერ
მივატოვე!

ზოგჯერ გმირებსაც ავიწყდებათ
დანაპირები
ალაღბელზე რომ ეცემიან გადაბირებით.

14. 07.01

* * *

თითქმის ყოველდღე ვიმეორებ ერთს და იმავეს,
შედევებიც არ სხვავდებიან ერთმანეთისგან.
ბგერაგამკილავ მზერად ვერსად დამაბინავეს,
ისე უცნაურ, ხიფათიან შავი ბედის ვარ...

მშვიდი წამების ძებნა-კარგვა მხდიან სევდიანს.
გული ამევსო ამ წამებით, ნეტავ რას ველი?
მადლობას? – არა! მას ხომ უმაღლ
დამაყვედრიან.
სწორედ რომ ამათ გამო გავხდი და გავნახევრდი.

ასტრალურად კი სულ სხვაგვარად
იგულისხმება
უნდა გავუძლო უფრო მძაფრსაც, როგორც ღვთის
ნებას.
გამიადვილდეს შეგუება შორი მანძილის

და განვერიდო სინამდვილის ხლართებს
ამაზრზენს.
ამ “გართულებით“ არ აღმოვჩნდე ისე დაღლილი,
რომ “ მეკობრეთა“ გამჭოლ ღიმილს ვენდო
დავლზე.

თუ რამე მომკლავს, - დარდი ამაზე.
თუ რამე მომკლავს, - დარდი ამაზე.

05. 01. 02
⌘Λ⌘

ქეთინოს

ქარი ზუზუნებდა, წვიმაც წვრილად
ცრიდა,
განა უცაბედად ციდან ჩამოცვივდა.. ..
შენთვის მოვართვილე რითმა ქაოსიდან
რომ მოგფერებოდა ლექსი ერთი ციდა.

შენზე ფიქრი ერქვა, სიამაყეს მგვრიდა,
თანაც ისე წმინდა, როგორც სულ თავიდან..

..
საათის წიკწიკში დრო ჩუმად გავიდა,
ქარი ზუზუნებდა, წვიმაც წვრილად ცრიდა!

14. 12. 01.

* * *

როცა ასე ჟრუანტელი მივლის,
არ იქნება, არ გამიგოთ კარგად.
ვგრძნობ თქვენს ნეტარ, სუნთქვაშეკრულ
ღიმილს
ამბორად რომ გულზე მიმექარგა.

ახლად ვქმნი თქვენთვის საფერ
ბგერებს,
თქვენი ეშხი ეფინება თარგად,
ნასაკლისებ ჰანგსაც
მომაშველებთ...
არ იქნება, არ გამიგოთ კარგად!

უსასრულო სიხალისე მავსებს.
ეს ერთი დღე მთელ სიცოცხლედ კმარა!

ნინო ჟივიძე

*დაიბადა 1984წ. 5 მაისს თბილისში.
დაამთავრა 142 საშ. სკოლა.
აგრონომიული ფაკულტეტის მცენარეთა
დაცვის სპეციალობის II კურსის
სტუდენტია*

ორი პატარა ანგელოზი

წამოიზარდნენ. როგორც იქნა შედგა მათი
შეხვედრა. გოგონას მშვენიერი ბავშვობა ჰქონდა.
თხუთმეტი წლის კი მიხვდა, რომ რაღაც აკლდა,
მის გულს რაღაც ნაღველი აწვა. იფიქრა და
მიხვდა, რომ ერთი ლამაზი, მორცხვი ბიჭი
მოსწონდა, რომელსაც არ იცნობდა. ბიჭი
ყურადღებას არ აქცევდა, ხანდახან ნაღველიანი

თვალეებით შეჰყურებდა მხოლოდ. გოგონას კი მთელ სიცოცხლედ უღირდა. ეს უკვე მოწონება კი არა, სიყვარული იყო.

გავიდა ერთი წელი. ამ ხნის განმავლობაში შორიდან უცქეროდნენ ერთმანეთს. ბიჭიც მიხვდა, მანაც იგრძნო, რომ სიგიჟემდე უყვარდა, მაგრამ თქმას ვერ უბედავდა – ეშინოდა წინააღმდეგობის.

.. .. ერთხელ შემთხვევით შეეფეთნენ ერთმანეთს, ბიჭმა გაუღიმა და უთხრა: - გამარჯობა!

- გამარჯობა! და თვალიდან ცრემლი გადმოუგორდა გოგოს.

ბიჭი შეკრთა, ნაზი თითებით ცრემლი მოსწმინდა და ჩაეხუტა.. ..

ერთოდა გოგონა, მაგრამ მის ბედნიერებას საზღვარი არა ჰქონდა. როგორ უსიტყვოდ გაუგეს. შემდეგ ხვდებოდნენ ერთმანეთს. ვარსკვლავებს ეთამაშებოდნენ. ყველას შურდა მათი.

ისევ უსიტყვოდ უგებდნენ. ზედმეტი სიტყვა არ წამოსცდენიათ. პატივს სცემდნენ და მათი სიყვარული უფრო და უფრო ღრმავდებოდა, არავისი აღარ ესმოდათ, სიყვარულის გადარჩენა უნდოდათ. ბოროტ ენებს არ ენდობოდნენ, ყველას და ყველაფერს სიყვარულის თვალით უცქერდნენ.

..გადაწყვიტეს ოჯახი შეექმნათ. მაგრამ დიდ სიყვარულს დიდი მწუხარება დაერთო.

ბიჭი გაქრა, არა, კი არ გაქრა – წავიდა, სამუდამოდ დატოვა ეს ქვეყანა – მოხდა უბედური შემთხვევა. გოგონა, რომელიც ყველაზე ძალიან უყვარდა, რომლისთვისაც მთელი სიცოცხლის შეწირვას აპირებდა, - მიატოვა.

გავიდა გოგო. არ შეეძლო სიცოცხლე საყვარელი ადამიანის გარეშე.

დადარდიანდა, დაჭკნა, დადნა და ბიჭის კეალს გაჰყვა, ვერ მიატოვეს ერთმანეთი.

.. .. და ვინ იცის, იქნებ იქ, სასუფეველში გაუმართლდეთ და იქ იყვნენ ბედნიერები.. მათ დაშორებას უკვე ველარავინ შესძლებს.

ერთისთვის ერთი არსებობს მხოლოდ

მათ ერთმანეთი უყვარდათ, ძლიერ უყვარდათ, უერთმანეთოდ სიცოცხლე ვერ წარმოედგინათ, ერთურთით სულდგმულობდნენ. ერთმანეთს თვალებში შესციცინებდნენ, უსიტყვოდ ესმოდათ ერთმანეთის, სჯეროდათ, ენდობოდნენ...

...ხელჩაკიდებულები ხშირად სეირნობდნენ ზღვის პირას, ღამე... ზღვა კი მღელვარე ბობოქარ ტალღებს მოაქანებდა ორი ღამაში, მოსიყვარულე არსების ჩასანთქმელად, მაგრამ მათი სიყვარული იმდენად ძლიერი იყო, რომ ყოველგვარი ბოროტება მის წინაშე უძლური და უსუსური ხდებოდა...

თავიანთი სამყარო ჰქონდათ, სიყვარულით, ნდობით და ურთიერთგაგებით შექმნილი სამყარო და მასში ცხოვრობდნენ. ეგონათ, უფრო სწორად, სჯეროდათ, რომ მათი სიყვარული მარადიული იყო და არასოდეს გაქრებოდა... მაგრამ.....

გაქრა, გაქრა სიყვარული... მათ თურმე უერთმანეთოდაც შეძლებიათ სიცოცხლე... და ამას მაშინ მიხვდნენ, როდესაც ის ღამაში გრძნობა, მათ შორის რომ არსებობდა და ეგონათ , რომ მყარად იყო გამჯდარი და ფესვგადგმული ისე,

რომ ვერაფერი ამოგლეჯდა და მოსპობდა, - ერთ დღეს "ძირფესვიანად აღმოიფხვრა, ამოიკვეთა..." ღრმა უფსკრული გაჩნდა ორ მოსიყვარულე გულს შორის...

ეძახდნენ ერთმანეთს, მაგრამ აღარ ესმოდათ. უნდობლობის მიზეზი არ ჰქონდათ, მაგრამ აღარ ენდობოდნენ, არ ტყუოდნენ, ერთმანეთის აღარ სჯეროდათ... სიბნელემ დაისადგურა მათ ირგვლივ და მათ სულელებშიც. რადგან სიყვარულის ცეცხლი აღარ გიზგიზებდა, მათი გულები გაიყინა. ბოლოს კი ღრმა უფსკრულის მხარეებზე ორი, ერთ დროს " ერთ სულ და ერთ ხორც" , მაგრამ უკვე სრულიად განსხვავებული და უცხო არსება აღმოჩნდა...

მაგრამ, შეიძლება კი, რომ ასეთი დიდი გრძნობა უკვალოდ გაქრეს!?

გადიოდა დრო, მათ ერთმანეთი აღარ ახსენდებოდათ. მრავალჯერ აენტო მათი გულები სიყვარულით და კვლავ დაცხრა, მაგრამ ისეთი სიყვარული, მათ რომ ჰქონდათ, განუმეორებელია, მას უბრალოდ მოვლა და გაფრთხილება სჭირდება, რომ არ გაქრეს, არ დაიფერფლოს და ქარს არ გაჰყვეს მისი ფერფლი...

დიდხანს იარეს საპირისპირო მხარეებზე, მაგრამ დედამიწა მრგვალია და ერთ მშვენიერ დღეს კვლავ შეხვდნენ ერთმანეთს... თურმე ის დიდი გრძნობა "ძირფესვიანად არ აღმოფხვრილა" დარჩენილა სიყვარულის რაღაც ნაპერწკალი.. ვიწრო, თითქმის გაუვალი ნაპრალებიდან მაინც გაიკვლია გზა გულის მიერუბულ კუნჭულში მიმალულმა გრძნობამ და ისევ აინთო სიყვარულის ცეცხლი ორ გულში....

გამქრალი ეგონათ , მაგრამ დარჩენილა, ეგონათ დაივიწყეს, მაგრამ ხსომებიანთ, ეგონათ

აღარასოდეს აღარ შეხვდებოდნენ , მაგრამ ...
თუ ორნი ერთმანეთისთვის არიან შექმნილნი, -
აუცილებლად იპოვნიან ერთმანეთს!
ბოლოს და ბოლოს ხომ: " ერთისთვის ერთი
არსებობს მხოლოდ!"

როლანდ სინატაშვილი

*საქართველოს სახელმწიფო აგრარული
უნივერსიტეტის დაცვის სამსახურის
თანამშრომელი. პოლიციის პოლკოვნიკი.
დაამთავრა ი. ჭავჭავაძის სახელობის უცხო
ენათა და ი. გოგებაშვილის სახელობის
პედაგოგიური უნივერსიტეტები. 1956 წ. მარტისა
და 1989 წ. აპრილის ეროვნული მოძრაობების,
ტერიტორიული მთლიანობისათვის ბრძოლის
მომსწრე და მონაწილეა.*

მოწოდება

*ქართველი მუდამ იყო მებრძოლი,
დღეს რა დღეშია ? გაგიკვირდება!
ჰეი! მახვილი აიღეთ ხელში,
ხალხს და სამშობლოს შეველა*

სჭირდება!

ქართველო ხალხო!

ყველამ ისმინეთ

სინატაშვილთა ეს მოწოდება:

მუხლზე ნუ დგეხართ,

ფეხზე დადექით!

ქედის მოდრეკა

არ გეკადრებათ!

ერთად დადექით ძმებო ქართველნო

გქონდეთ ქართული ცხოვრების წესი

და მიუზღვიეთ ყველას თანაბრად

მტრებს – მოსპობა და მოძმეს – აღფრესი.

მარტო ღოცვა და თუგინდ ვედრება

არ შველის მამულს, ოჯახს, ზნეობას

და უკეთესი მომავლისათვის

გემართებს კაცური დიდი მხნეობა.

საქართველოა ჩვენი სამშობლო

ნიკოფსიიდან – დარუბანდამდის

ბასიანიდან – იალბუზამდე

იალბუზიდან – გალაქტიკამდე!

ახალგაზრდებო! მამულიშვილნო!

წმინდა ომისთვის გამოდით გარეთ,

ის, რაც მამებმა ვერ მოახერხეს,

თქვენ იდავითეთ და გაგვახარეთ.

უნდა მოსპოთ და გაანადგუროთ

მტერი აშკარა, მტერი ფარული,

საზღვრებს გარედან ვინც გვემუქრება

და საზღვრებს შიგნით შემოპარულიც.

ჩვენს დიდ წინაპრებს ქუჯს და ფარნავაზს

მივბაძოთ – მოვსპოთ, ვაოტოთ მტერი

რათა ღვთისმშობლის წილხვედრ მიწაზე

არ დარჩეს მათგან ბინძური მტვერი.

წინ დიდგორი და ბასიანია

და გამარჯვება ჯერ არ ნახული,

ღმერთის ნებას და წმინდანთა ლოცვას
 ძალს მატებს ჯვარი, ზარზმა, ხახული.
 ჩვენ დავიბრუნებთ ცხინვალს და სოსუმს,
 სოჭსა და ართვინს, კახსა და ტაშირს
 და კავკასიის ღირსეულ ხალხთან
 შევქმნით მძლავრსა და მეგობრულ კავშირს.
 საქართველოსთვის, ქართველებისთვის!
 სიცოცხლისა და სიყვარულისთვის,
 ჩვენი თაობის ღირსებისათვის,
 ჩვენი შვილების მომავლისათვის,
 თავისუფლების მოპოვებისთვის
 სიმართლისა და მშვიდობისათვის
 დედამიწაზე და სამყაროში
 უკვდავების და პირველობისთვის
 დიდი ილიას, დიდი ზვიადის
 ნაოცნებარი უნდა აღსრულდეს!
 ქართველთა ბრძოლა და თავგანწირვა
 ყველა ჩვენგანის ღმერთით დასრულდეს!
 თავისუფლების გუგუნებს ვაშა,
 ქართულ დროშების არის ფრიალი
 და ომახიან ვაშასთან ერთად
 ისმის ქვემეხთა მძლავრი გრიალი!

თაფლისაგან ჩამოსხმული ვარ სანთელი
 ანთებული.
 თვით ვიწვები, ბნელს კი ვებრძვი სატროფოსაგან
 წამებული.
 წინ სურათი – შენი სახე (ნეტავი არ დამენახე)
 არ მეცხოვრა თბილის-ქალაქს, გავზრდილიყავ უცხო
 მხარეს,

ალი კრთის და სხივთა კონა შენს ნაზ სახეს ეფინება,
დაკვირვებით შენი თვალი მე მომაპყარ, რა იქნება?

ნელა ვდნები, თითქოს ვკვდები, შენ კი ამას ვერა
ხედები,
დგახარ, ჩუმად შემომცქერი, არას ამბობ, მერიდები,
გულის ძგერას, სულის შფოთვას, ტუჩთა თრთოლვას,
თვალთა ელვას
ნუთუ ამას შენ ვერა გრძნობ? ნუთუ ამას შენ ვერ
ხედავ?

შენ ჩემს გრძნობებს უპასუხოდ ნუ დატოვებ,
გენაცვალე,
გელოდები ჩემო ყველაგ , გამახარე , მოდი მაღე!

დრო კი გადის, დრო არ ითმენს. ნელა , ჩვენო
დედამიწავ,
ერთი ბრუნი ერთ დღეს გვართმევს, დედა ხარ და
გულის რად
მიწვავ...
შენი სახე გულის კვლავ მითბობს, თუმცა თმებზე
დამათოვა,
მაინც მჯერა სიყვარულის, გამოხნდება. მაინც მოვა.

არ მეგონა ამაყ ჭაბუკს, ქალი როგორ დამათრობდა!
ზამთრის ცივ და ბნელ ღამეში შენზე ფიქრი
გამათბობდა..
ახლა ხედავ? წერილსა გწერ, ცრემლი ნამავს თვალს
და

წამწამს.
ალი ცეცხლად გადამექცა, სიყვარულმა ღამის
დამწვას.
ჩემო დარდო, სიხარულო, - გამახარე, ღმერთი არ
გწამს?!

მირბის ლელა
მისდევს გელა
გაოცებით
უმზერს ყველა.

თუმც აუტყდა
გელას ხველა,
დაიჭირა მაინც ლელა.
გაუშალა გრძელი თმები
ჩაუბნია ცისარტყელა.

კვლავ გაუსხლტა
ლელა გელას
გაიოცა ბრძენმა თელამ:
თუ დასჭირდა
ჩვენი შველა
დავუდგებით
ლელას მცველად.

რად სჭირდება
ლელას შველა,
გადაიქცა თითქოს შველად.
აიყოლა უკან გელა
არბენინა მინდორ-ველად.

სოფლის თავში, წყაროს პირას,
დოქით ხელში ზის კეკელა.
ქალო! – თეკლეს ეუბნება –
სად იცოდნენ ასე ძველად.

ერთი შენცა! ამბობს თეკლე,
პაპახემსა, დიდ ერეკლეს,
თითონ რომ ვერ გადაწყვიტა,
მოუყვანა ქალი მეკვლეშ.
ღრუბლის ქოლგა მზემ გაშალა
შეაფარა თავი სიცხეს,

თმებს იქექავს ჭიანჭველა:
ნეტავ, გელა რად გააკიცხეს?
მინდვრის მწვანე ხალიჩები
და ყაყაჩო წითელ ზოლად...
დაგიჭერ და არ გაგიშვებ
გამომყევი გოგო ცოლად.
ეს სირბილი სიცოცხლეა
და თვალებში მოჩანს ელვა
გაზაფხული შემოსულა
ქარი არ ქრის –
ზღვა კი ღელავს.

* * *

უნდა ვუფროსილდეთ სამშობლოს
წეს-ჩვევებს, ქართულ ანბანსა.
უამს, მამულს დაეჭირვების,
თოფსაც ვიხმართ და ნამგაღსაც.

მოძალე მოღალატეებს
პირში ამავდებთ ლაგამსა,
რომ სიამაყით ჰყვებოდნენ
ბაღლები ჩვენსა ამბავსა.

არვინ მიგვიჩნევს კაცებად
საფლავს მაგვაყრის ნაგავსა
თუ ვერ ვახარებთ სიკეთეს,
გზას მივცემთ ცრუსა და ავსა.

თუ საქართველოს მომავალს
ვერ ვნახავთ აღმა მავალსა.

მოგმართავთ მამულიშვილებს,
ქალს და კაცს, ყრმასაც, ჭარმაგსაც,
ნუ დაუკარგავთ წინაპრებს
შრომას, ბრძოლას და ამაგსა.

ბიჭვინთა.
ლურჯი ზღვა,
ტალღების ლივლივი,
ტალღებზე მცურავი
ქათქათა ნავები
მთლად
საქართველო
აქ შეკრებილა,
ტანადი – ვაჟები,
კენარი – ქალები,
ღიმილი,
ხალისი,
მზე, შავი თვალები.
ნაპირზე ფიჭვნარი,
ქარვა,
ზურმუხტი.
ზურმუხტში ნაქარგი
ნათალი კოშკები,
კოლხეთი - დიდება.
მედეა,
საწმისი.
ივსება, ისმება
მრავალი სასმისი

იმერის,
 ამერის,
 მთელ ქვეყნიერების,
 მშვიდობის და შრომის
 და მშვენიერების.
 შორით მთა აქოხრილ
 ტყეებით,
 კორდებით,
 ირმებთა ნახტომით
 ჯიხვებით, ხოსხებით,
 კლდეზე დაკიდულ
 ჩანჩქერთა მშვენება
 ვით ქალის მკერდზე
 ბროლის მძივები.
 ფერთა ცვლა წარმტაცი
 ძალის და სიცოცხლის
 და შეუპოვრობა
 პატარა კალმახის.
 უფრო შორს,
 კავკასის ჭაღარა-
 წინაპართ გმირული
 უამთა სვლის მნახველი
 გოლიათ ძმებით ხელგადახვეული
 სვანურ ქუდებით, თეთრი ჩოსებით,
 გულს გიმაგრებენ, სულს გიმტკიცებენ,
 დგანან დარაჯად და შენც გიწვევენ
 მოდით, იხილეთ, დასტკბით მშვენებით
 საქართველოთი, ქართველის შვილებო,
 აქეთ სვანეთი, იქით ჰერეთი,
 აქ ჯიქეთია, იქ სივნიეთი.
 ბოლნისი, გარეჯი
 ილორი, ხახული
 რამდენი მშვენება
 არა გაქვს ნახული,

შენდება, მშვენდება ჩემი მამული
სოჭიდან კახამდის ხმა ისმის კაცური,
სამშობლო გიყვარდეს, აშენე, დახატე,
იშრომე, იბრძოლე, იმარჯვე, ილაღე,
მამული ძლიერზე ძლიერი გახადე

და შრომით დაღლილი
ვაჟკაცურ მარჯვენით
შეაესეთ და შესვით
მრავალი სასმისი,
ამერის, იმერის
მთელ ქვეყნიერების
მშვიდობის და შრომის
და მშვენიერების.

* * *

მოწინავე და
უმაღლეს ერთა

საქართველოა
ქვეყანა ღმერთთა.

გარშემო გვერტყა
ბრბოები მხეცთა
და ხმლები ეპყრათ
წინაპრებს ხელთა.

აკეთ-წმინდანი
იქ-გუთნის დედა
თავისუფლებას

აკვანს ურწევდა.

ლექსიც,
სიმღერაც
საქართველოსი,
კაცს ახარებდა,
ღმერთს ცრემლსა სწმენდდა.
და მადლიერი, აღტაცებული
ქართულ ანბანით
ამ სიტყვებს წერდა:

შენ გაგიმარჯოს-დიდო ქართველო!
შენ გაგიმარჯოს-ენავ ქართულო!
სადაც კაცური ღირსება ფასობს
ყველგან შენა ხარ, ჩემო, ჩართული.
უფლად სხვა რჯულის არ იყოლიო,
შენ,
შენი თავის იყავ უფალი,
დიდი და მცირე
ქალი და კაცი,
იყავით მუდამ თავისუფალი.
ქართველთ ისურვეს და
ღმერთს ენება
კვლავ დავუბრუნოთ
ქართლსა მშვენება.

ირგვლივ მეფობდა
ბნელი უკუნი.
სადღაც ისმოდა
მოძმის სლუკუნი.
ვთქვი: რა კაცი ვარ
ან რა ქართველი,
თუკი ვერა ვთქვი
ჩემი სათქმელი.

და გამახსენდა,
თუმცა უჭირდა,
როგორ იღვწოდა
ტაო-კლარჯეთში
სიწმინდისათვის,
განათლებისთვის
ქართულ ტაძრების
აღმშენებელი
დიდი ქართველი –
გრიგოლ ხანძთელი.

✂️

გიზო ჩიბურდანიძე

*ბულაღტრული აღრიცხვისა და აუდიტის
კათედრის გამგე, პროფესორი, ეკონომიკის
მეცნიერებათა კანდიდატი, 1974 წელს
დაამთავრა აგრარული უნივერსიტეტი.
რჩეულს აქვეყნებს პირველად.
ფსევდონიმი " კორთხელი ".*

ნათელი კვალი

ეუძღვნი

ნიკოლოზ ლაჭყევიანის ხსოვნას

კაცი – კაცურად იყო იმედი.
ყოველთვის, ყველგან და ველაფერში.
სიკეთის მთესველს, მოჭირნახულეს!
ბოროტებისთვის?

არ გაუღია არცერთი გროში.
იყო სანთელი!
ანთებული ბნელშიც-ნათელშიც.
უსაზღვრო იმედს ვკითხულობდით
იმის თვალებში.
ყველას უყვარდა!
სარგებლობდა ავტორიტეტით დიდად
ქალებშიც.

ვინც კი იცნობდა, მიხედებოდა
თუ რა კაცია!
ჰა ოვაცია!!!
ლეგენდად დადის,
" მაჟანს და მაჟანს, სიცოცხლით მორთოლავს
მისგან ნაყიდი სიტბოც აცვია."
არ იკარგება – ნათელი კვალი.
არ უთხოვია სიცოცხლეში არვისთვის

ვალი.

ნაკეალევს წვიმაც ვერ წაშლის მისას.
სარწმუნოდ მჯერა.
კარგი ხე ყველგან , კარგ ნაყოფს

ისხამს.

ძმას და მეგობარს

ხე ნაყოფითა იცნობა.
სახარებაა მათესი.
მოსავალს ისეთს მოიმკი
როგორცაა ნათესი.

ძმობას არ უნდა მტკიცება,

სიტყვები თუნდაც ათასი.
ძმა- ძმითააო ძლიერი
სიბრძნეა აღათ-აღასი.
საქმისთვის ურთიერთწყენა
გულისთვის მუდამ დარდია.
სხვა საკეთებლის კეთებას
ძმობა გაშენოთ ნაღდია.

ხის ფესვთან ცული მზად არის,
არ უნდა ავან-ჩავანი.
ნაყოფი არის , ძამიკო,
ცულის მოქნევის თავანი.

⊥ ⊥

ფიქრები

ამ ქვეყანაზე ყველაზე უფრო მე მიყვარს ქალი!
მომენატრება, ჩაუქრობი მედება ალი.
ამ ქვეყანაზე მათ გარეშე არ მიხარია!
ჯავრს ვერ ვიცილებ, თუკი რამე
მიმიქარია.

ღმერთთან ვილოცები შენთვის.
მინდა გაიხარო მარად.
მზესავით ანათებდე მუდამ,
დარჩე საოცნებო ქალად.

თუკი არ მოგწონვარ თვალად
ან ვერ ვიკლაკნები აღად,
გაცვლას ვერ ავიტან, - ვერა.
დარჩი უკვდავებად – მარად.

მიტაცებს ბეწვის ხიდზე სიარული.
მამხნევეს ოცნებები წრფელი.
არავისთან არ მაქვს მიქარული!
ველი, შენს სიყვარულს ველი.

ცისარტყელა ოცნებათა ფრთაშესხმაა ჩემი

ფერთა სილამაზევ
ჩემო ცისარტყელავ!
ძებნაში დავიღალე
დავდნი ნელა – ნელა.

ახლოს ვერ მოვედი
საით გამეპარე.
ველარ მიპოვნისარ,
გეძებ დღე და ღამე.

თუკი დამინახე
ჩემო ცისარტყელა
ფეხი მეც დამადგი
ნუ ხარ მარტოხელა.

ნამი დამაპკურე.
გული გამიხურე.
ჩასავარდნ ორმოებზე
თავი დამიხურე.

შენს რკალზე მათამაშე სიყვარული.
მაგარი ბეწვის ხიდი გამიკიდე.
ვერ შევწვდი სიმაღლეთა მღელვარებას,

ამას გეხვეწები – ფეხზე ნუ დამიკიდებ.

სატანათ გადამკიდეს
სული განმიმტკიცე.
ოცნებას მომახვიე.
ნაღდად დამიმტკიცე.

წუთი – წელიწადად, წელი – საუკუნედ,
მისხალი – ვებერთელად მომაჩვენე.
ცხოვრებას უოცნებოდ – ოცნებას
აუხდენლად,
ამას გეხვეწები! – ნუ მაჩვენებ.

გზის გასაყარი

გაჩენა! – სიციცხლის საწყისია.
მანამდე არ ითვლება, არა.
ერთხელ წუთისოფლად მოსვლა
არასდროს არ კმაროდა, არა.

ჩვენში აღნიშნავენ ხმაურით
დამბაჩა , ტყვია და კაჟი.
შეძახილია, იცლება ყანწები
თუკი დაიბადა ვაჟი.

ასე გაჩენილა ვახტანგი
ერეკლე, გიორგი და დავით.
ასე გაჩენილა ვაჟა, აკაკი და ილია
თქვენ კი მეგობარო, საით?

ცხოვრება უტყუარ გამოგვცდის.

ზიგზაგით მივდივარ წინ.
ყველა ვაღს ვისტუმრებ გზა და გზა
მზეა მცხუნვარე თუ წვიმს.

ნატვრა!

რომ მკითხოთ: რას ვინატრებდი?
თუმცა სათქმელად ძნელია.
კახაბერს ვერ შევაქებდი
თუ იძირება გემია.

გველი გარედან – ჭრელია,
შიგნიდან შხამის მდენია.

"კოკასა შიგან რაცა დგას..."

ჰოხ, რუსთაველი ბრძენია!

კაცი გაეხვა სამოსში.

შიგნით კი ჭრელზე – ჭრელია.

კაცი მოძებნო კაცებში

დღეისთვის ძნელზე ძნელია.

რომ მკითხოთ: რას ვინატრებდი?

კაცი მენახოს კაცებში.

ყონმა ყონებში იყოჩოს

ვაცი კი დარჩეს ვაცებში.

მიყვარს სიმართლე

" მართლის მთქმელს ცხენი უნდა
ჰყავდეს

შეკაზმული."

მართლის მთქმელს ელოდება გაქცევა.

მართალი ხშირად არის დამალული.

ყველას უნდა მართალზე გვერდის აქცევა.

მართალი ყოველთვის და ყველგან
მართალია.

ცეცხლია დამწველი და ალია!
სიმართლის მოლოდინში რამდენმა
ჰოხ, სული წვალებამი დალია.

მთავარი სიმართლის კეთებაა!
ხმელი ხე ცოცხლად რომ აქცია.
არავინ შეგაქებს – გაძაგებს!
ჰოხ, მაგის?... მართალი კაცი.

მართლის ფილოსოფია –
ტყუილთან ყოველთვის მეხია.
რად არის სიმართლე დაჩაგრული?!
ტყუილს ხომ მოკლე ფეხი აქვს!!!

მართალი პატარას – დიდ კაცთან
არასდროს გასვლია, არა!
მწვანე გზა, მწვანე გზა სიმართლეს!
კმარა, ტყუილი კმარა!

(ვარიაციები)

არ დამასვენებენ წარსულზე ფიქრები.
თუ დაგივიწყე, რა კაცი ვიქნები.
ფიქრები იმაზე, ხვალე რა ვიქნები,
კაჟი ვარ სტამბოლის თუ თოვლის ფიფქები!?

მივდეგ თუ მიყავარ, თუ ჩემთვის მივდივარ,

ვიცი რაიცა ვარ, ... მზე ვარ თუ ბინდი ვარ?
სიკეთეს გულის ვუღებ, წინ ისე მივდივარ!
ვიცი რომ ვიცოცხლებ, თუკი შენ გინდივარ.

მაფიქრებს გარდასულ დღეთა მღელვარება.
ხვალ და ზეგ უკეთესი მეღანდება.
არ მიყვარს – ვინც იტყვის, ვინც ფიქრობს:
" მე ჩემი მაქვს და სხვისი რა მენადვლება".

თუ ამ ოცს გავუძელოთ საუკუნეს,
თუ გვჯერა ლუკას და მათესი
სად არის დავითის, სად არის თამარის,
სად არის - ილიას ნათესი!!

Φ

* * *

ფიქრები ყველას გვაწუხებს
მე მიყვარს ფიქრთან დარჩენა.
ასე ინება უფალმა
და მერე ჩემმა გამჩენმა.

ცხოვრება ფიქრის გორაა.
ფიქრი ოცნებად იქცევა.
ოცნება ისე მოზომე,
ცხადად რომ გადაიქცევა.

ზეოცნენები არ მტოვებს,
ფანტაზიაა სიზმარი.
თუ ღვინო ღვინოდ არ ვარგა,
არ ფასობს მისგან არც ძმარი.

თუ კი ფიქრობ და ოცნებობ,
ოცნება ნატვრის სადარი...
ნუ დაივიწყებ უფალს და
ასრულებებისთვის მზად არი.

დავით ცხომარია (1912 - 1969)

*პედაგოგი, მეცნიერ-ტექნოლოგი,
ჟურნალისტი, მეორე მსოფლიო ომის მონაწილე,
პირნათელი პიროვნება, რეპრესირებული ოჯახის
წევრი, განსაკუთრებული სიყვარულით შექმნილი
ოჯახის მოსიყვარულე მამა, შინაგანად მორწმუნე
ქრისტიანი. სპეციალობის გარდა ხელოვანი:
სცენარების, პიესების, პოემების, ლექსების
უპრეტენზიო ავტორი... შემოქმედებასთან ერთად
ოჯახს თეთრი მარადიული სევდა დაუტოვა და
... წავიდა.*

თვალისჩინს და გულის სიტბოს

*(ჩვენი უნივერსიტეტის პიმნის ტექსტი)
მუსიკა ალინა ცხომარიასი*

დედამიწის უპირველეს ადამიანს,
გლესს, შენ აძლევ თვალისჩინს და გულის
სიტბოს,
შენს გარშემო მზესაც სხივი სხვაგვარი აქვს

და მიწის ხვავს ყველა შენგან ელის, ითხოვს.

მისამდერი: შენი ბალის და ვენახის ფერებია
გარეშემო ვარდთა ფერს რომ
შერევია;
შენ ხარ, ვისაც მიწა
დაგიმშვენებია
და ყამირზე ზვრები
გაგიშენებია.

შენს კედლებში, როგორც წმინდა, თეთრ
ტაძარში,
სალოცავად შემოსულა ხვალის გმირი,
რომ შრომის, თუ ვარდყვავილთა ჩუმ
ხანძარში,
შეასრულოს სიტყვა შენთვის დანაპირი

მისამდერი:

შენს კერაზე მერხსაც მინდვრის სურნელი
აქვს,
შენს კედლებში ცაც და მიწაც ერთად
ბუდობს
და შენს გმირებს საქმე შენი მზისკენ
მიაქვს,
რომ დრომ დღესვე უკვდავებას
მიგაკუთვნოს,

მისამდერი:.....

ბკბ

* * *

ნონამ, ჩვენმა სიამაყემ,
მეტოქეებს ისევ სძლია.
საოცარი ქვეყანა გვაქვს,
ქალსაც ლელო მზისკენ მიაქვს.

მისამდერი: ასეთია ჩვენი ნონა,
რუსთაველის ქვეყნის შვილი,
შეუცვლელი დედოფალი,
საქართველოს მზით
გაზრდილი.

სულ წინსვლა და გამარჯვება!
ისმის მთების მოძახილი,
ხან მყინვარი დაიქუხებს,
ხან ჩეგოლა მხრებგაშლილი.

მისამდერი: ენგურს მასთან ეგულება
საიმედოდ გამოზრდილი,
შეუცვლელი დედოფალი,
საქართველოს ქალიშვილი.

აღინა ცხომარია

ს/ს პროდუქტთა შენახვისა და პირველადი
გადამუშავების კათედრის დოცენტი,
ტექნიკურ მეცნიერებათა კანდიდატი,
თვითმოქმედი კომპოზიტორი, ავტორი
სახალხოდ აღიარებული სიმღერისა
"სატრფიალო"

ერთად ვილოცოთ

სოხუმო!!!

ჩემო...ჩვენო .... სოხუმო!

სოხუმო!!!

ყველაზე, ყველაზე, ყველაზე ღამაზო!

ჰე! ერთად ვიტიროთ!

ჰე! ერთად ვითმინოთ!

დროზე! დროზე რომ დავიბრუნოთ!

დროზე სიმშვიდე რომ დავიბრუნოთ!

მისამღერი: სოხუმო!! სოხუმო!

ჩემო დედავ და სულის დადარო!

სოხუმო!! სოხუმო!

გულის ცრემლო და თვალში ნაცარო!

აფხაზო! აფხაზო!!! აფხაზო!!!

ერთმანეთს ცრემლის შეშრობა

ვაცალოთ,

აფხაზო!!!

ერთმანეთს თავი ვანაცვალოთ!

აფხაზო! ერთად ვილოცოთ,

ცოდვები გამოვილოცოთ,
ჩვენი ფუძე კვლავ დავილოცოთ!

მისამდერი: .....

სიმღერა ხომ ჩემი სულია

*ედუნება მ. გველესიანს და
მ. ბუაჩიძეს*

თუ მიმღერით...
გემღერებათ ალბათ,
თუ მღერიხართ:
გიყვართ მზე და ცა...

თუ არა და: ნუ იმღერებთ,
(ნუ თამაშობთ, ნუ),
სიმღერა ხომ ჩემი გულია...

თუ არა და: ნუ იმღერებთ,
ნუ იმღერებთ...
სიმღერა ხომ ჩემი გულია...

მისამდერი: სიმღერაა გაზაფხულის
ფრთები...

სიმღერაა შემოდგომის პირიც...
ზამთრის სუსხი მე თანდათან
გულზე მედება,
მე სიმღერით ვიციანი და ვტირი,
ზამთრის სუსხი სამწუხაროდ,
გულზე მედება,
მე სიმღერით ვიციანი და ვტირი,

თუ მიგალობთ...
მიგალობეთ ახლა.

თუ გიყვარვართ, შემიყვართ
მ ა რ თ ლ ა;
თუ არა და : ნუ იმღერებთ,
ნუ ჩამიკლავთ სულს,
სიმღერა ხომ ჩემი სულია!!!...

ნათია ცხადაძე

*საერთაშორისო ეკონომიკური
ურთიერთობების სპეციალობის II კურსის
წარჩინებული მაგისტრანტი*

ლექსი სულია ჩემი

ლექსი სულია ჩემი,
ცრემლში ნაწრთობი სიტყვა,
მასში ფიქრია ჩემი,
ფიქრი, რომელიც მტკივა.
ლექსი ცრემლია ჩემი
თვალში ჩამდგარი დარდი
მასში შენა ხარ წამო,
წამო, რომელიც მწამდი.
ლექსი სისხლია ჩემი
და ოცნებები წმინდა
მასში ნატვრია ჩემი,
ნატვრა, რომელიც მტკივა.
ლექსით ვინთები, კვკვდები,
მიყვარს და ვტკბები ამით
ის მაშინ იყო ჩემთან,
როცა სუყველა მაკლდით.

ლექსი სულია ჩემი
ცრემლში ნაწრთობი სიტყვა
მასში გულია ჩემი,
გული, რომელიც მტკივა.

სულის მარტოობა

მოპარულიყო მწუხრი ვერაგი,
წყვდიადის ჩრდილებს შუქი ჩაექროთ,
ღამეს ეხურა შავი ლენაქი,
თითქოს სიცოცხლის კარი დაეხშოთ.
სწუხდა ბუნება, სწუხდა სამყარო,
ვერ ვერეოდი მძაფრ სიჯიუტეს
და ამ საშინელ სიმწუხარეში
გული წაეღო ფიქრთა სიუხვეს.
უამისფერ ზეცას გადაფარვოდა
სიმწუხარისა ლეგა ღრუბელი
და ამ ამაზრზენ ფიქრთა მორევში
შორს გაერიყათ ყვავილთ სურნელი.

და მაინც

ცხოვრების ბნელეთს ურჩად მივიკვლევ
თეთრი იმედი გაქრობას იწყებს
მძაფრი ეჭვების მორევში ვცურავ
ვეღარ ვიშორებ აბეზარ ფიქრებს.
ლურჯი აპრილის ყვავილთან ცეკვა
აღარა მჯერა, რომ ისევ მოვა
თუგინდ მაისმა მაწვიმოს სითბო
ჩემს გულში ვიცი იქნება თოვა.
და მაინც, ბნელეთს ჯიუტად ვარღვევ

თეთრი იმედიც თეთრდება უფრო,
მძაფრი ეჭვებიც წარსულში რჩება
და გაზაფხულის მეყრება სურდო.

*ველი გაზაფხულს, თუმც
მეშინია...*

ვეთაყვანები გაზაფხულს ნანატრს,
ველი, ლოდინი უფრო მამშვიდებს,
ვეტაყვანები იების კონებს,
კოცნას ვუგზავნი ყვითელ ნარცისებს.
მე გაზაფხული ისე მწყურია,
როგორც ნაკადულს, გაყინულს მთაში,
როგორც სიცივიტ დაღლილ ბელურებს,
მეც ისე მინდა ნავარდი ცაში.
ველი გაზაფხულს, თუმც მეშინია...
კვლავ არ დამაწყდეს ცრემლების თქემში
და ყვავილების კონების ნაცვლად
დამჭკნარი ია არ შემრჩეს ხელში.

* * *

ცა ლურჯ სილუეტად
მიწას გადაჰკვრია
გააფთრებულ ღრუბლებს
მზე გზად გადაჰყრია.
ათრთოლებულ სხივებს
ღამე გაუგდიათ
და წყვილიადის ჩრდილებს

თავი დაუხრიათ.
ჩემს დაბურულ სულში
შუქი შემოსულა
მარტობის წუთი
სადღაც შემალულა.
თურმე ჩემი დარდი
წარსულს გაჰყოლია
და მომავალს ლოდოდ
ვედარ დასწოლია.
ცა ლურჯ სილუეტად
მიწას გადაჰკვრია
გააფთრებულ ღრუბლებს
მზე გზად გადაჰყრია.

ჩემი ქალაქი

რა ღამაზია ალბათ ახლა ჩემი ქალაქი
ღამპიონების მწკრივი მისდევს ქუჩებს პაწიას.
იქ სიყვარულზე ჩურჩულებენ ახლა ჭადრები
ნორჩი ნიავი დასთამაშებს ღამეს მთვარიანს.
ღრმა ძილით სძინავს ალბათ ახლა ყველა
ბელურას
თეთრგულა მტრედებს ადევთ ალბათ ბინდი
მთვარისა,
სადღაც, ქუჩაში თუ გაივლის კაცი ნასვამი,
იმერულ ღხინზე ნამღერები მთელი ღამისა.
საოცარია, ვიცი, ახლა ციციქნა ქალაქი
და გულით მინდა ჩავუქროლო ქუჩებს
პაწიას
იქ წრფელი გულით მიმელიან ვიცი
ჭადრები

ჩემს მონატრებას უამბობენ ღამეს
მთვარიანს.

რა ღამაზია ალბათ ახლა იენისის ღამე,
ეულ ტირიფებს ვარსკვლავების საღტე
არტყია,

ცხრაჯვარის მადლით ტკბილად სძინავს
ახლა ჩემს

ქალაქს

და მთვარის შუქი ექსოვება ღამაზ მანტიად.

ალბათ მალე მოვა გაზაფხული

ისევ ამატირა მოგონებამ,
ფიქრმა დამავიწყა სიხარული,
ისევ გამიხსენა წარსულმა და
გულით მომენატრა გაზაფხული.
როგორ ჩაიფერფლა ოცნებები,
თითქოს არასოდეს უცოცხლიათ,
როგორ დავემსგავსე შემოდგომას,
ფიფქებს, არასდროს რომ უთოვიათ,
ისე შემოჭრილა სულში მარტოობა,
თითქოს სამუდამოდ ჩემში იყო,
თითქოს არაფერი მახარებდეს,
თოთქოს არასოდეს გამეცინოს.
სარკმელს მოეფერა წვიმის წვეთი,
ლოყას - პაწაწინა ცრემლის ნამი,
გარეთ შემოდგომა ტირის, ნაღვლობს,
სულში ჩამომდგარა დარდის წამი.
თითქოს დავივიწყე ძველი დღენი,
დღეს კი მოგონებამ გამაგოჟა –
ალბათ მალე მოვა გაზაფხული
ისევ ამ იმედმა დამამშვიდა.

დოდო ჩოჩოშვილი

დაიბადა ქ. ყაზბეგში. დაამთავრა
ქალაქის მეორე საშუალო სკოლა. არის
სამართალ – მცოდნეობის სპეციალობის
მესამე კურსის სტუდენტი

ჩემი ყაზბეგი

თერგი სჯობია არაგვსა
სიმკაცრით, მღელვარებითა,
ვერც ქარი ვერ შეედრება
ქარს მომავალსა ხევითა.

თერგის ხეობა ცხო არის,
სულ ცხო ენის და თოლისა.
მას ვერვინ ვერ მიუდგება
ადგილ არ არის ორისა.

ჩემი მთა, ჩემი ველები
და კლდენი დარიალისა.
ამ ჩემ კუთხეზე ლამაზი
კუთხე არა აქვს არვისა.

31. 08. 98

ასი ლექსის მერე

ასი ლექსის მერე
ასჯერ წვიმა მოვა
ასი ლექსის მერე
დაიწყება გლოვა
დამაყრიან მიწას

ასი ბარით ნადებს
ვინდა მოსთხოვს პასუხს
ჩემი სულის წამლებს?
დამაყრიან გულზე
ასი ვარდის კონას,
მხოლოდ ერთი ვარდი
შემისრულებს თხოვნას.
ასი ლექსის მერე
ასი წელი გავა.
“იყო?- თუ არ იყო?”
დაიწყება დავა.

ასი ლექსი ასჯერ
იყვავილებს, მჯერა.
თუმცა ერთი ვარდი
არ ყვავილობს ჯერაც.
ასი ცრემლის წვეთი
ნაკადულად მოვა.
თუ დამტოვებს ღმერთი
დაიწყება გლოვა.
არ დამტოვებს მხოლოდ
ქარი, წვიმა, თოვა,
დამაყარეთ გულზე
ასი ლექსის კონა!

ყინულის დედოფალი

ზოგი “სიცივეს” მეძახის,
ყინულის დედოფალს მადრის.
შენთან სულ “სითბო” ვიქნები,
ღრუბელს გავფანტავ ავდრის.
შენთან ღიმილი ვიქნები

არ შეგაწუხო ცრემლით,
შენ ოღონდ ჩემი იყავი
და იარსებე ჩემიით.
შენთან “სიცოცხლე” ვიქნები,
სიკვდილის გვერდშიც რომ ვიწვე-
ვფიქრობ:ან სიკვდილს რავუთხრა?
-იგი დუელში მიწვევს.
ვიცი, ვაჯობებ. მერე
ღრუბელს გაფანტავ ავდრის.
ზოგი “სიცივეს” მეძახის
ყინულის დედოფალს მადრის.

მე ვიცი

მე ვიცი, გიყვარვარ, ძალიან, ძალიან.
უჩემოდ ტკივილი, სევდა და დარდი ხარ.
მე ვიცი, რომ შენთვის ნიაფიც ქარია
და ღამის ქუჩებში სულ მარტო დადიხარ.

მე ვიცი; ეგ გრძნობა დიდი და მძლავრია
ეგ გული ვერ იტანს ლოდინს და
სინანულს
იცი მეც მიყვარხარ ძალიან ძალიან
ოცნებით ვაგრძელებ მე შენსკენ სიარულს

მე ვიცი მიყვარხარ მე ვიცი მიყვარხარ
სიყვარულს იცოდე ვერავინ დამიშლის
შენ ჩემთვის ღამაზი, ღამაზი გრძნობა ხარ
რომელსაც ვერცერთი ქარი ვერ წამიშლის

მე ვიცი უშენოდ იებიც ჭკნებიან
უშენოდ მზიანი დღე უცებ ღამდება

ზღაპარს გავს ცხოვრება, გწამდეს და
გჯეროდეს
ზღაპარი ყოველთვის ლამაზად მთავრდება.

ღაღ

მადლობას მოვასხენებ ყველა ჩემს
სტუდენტს, ვინც დაუზარლად
დამეხმარა კომპიუტერში ტექსტის
შეტანისას, ხოლო მათ გვარებს
მხოლოდ იმიტომ არ ვიხსენიებ, -
უნებლიედ ვინმე რომ არ
გამოვტოვი...

რედაქტორი
ლერი ნოზაძე

სარჩევი

სიზმარა ადამაძე	6
ვასილ ამირიძე	8
მედუა აზმაიფარაშვილი	11
შალვა აფციაური	15
შოთა ბარაბაძე	21
ქეთი გამგებელი	27
იოსებ გაფრინდაშვილი	37
თეა გვარამაძე	48
ელდარ გუგავა	50
ნიკა დარჩიაშვილი	53
ლაშა ლომთათიძე	57
ანდრო კიკნაველიძე	61
ამალია კუპრავეიშვილი	64
თინათინ კუპრავეიშვილი	74
ნიკა მაზანიშვილი	78
თემურ ნაყოფია	87
ლერი ნოზაძე	92
ნინო უივიძე	96
როლანდ სინატაშვილი.	100
გიზო ჩიბურდანიძე	110
დავით ცხომარია	118
ალინა ცხომარია	120
ნათია ცხადაძე	122
დოდო ჩოჩოშვილი	127

My hobby iz poetry
(In Georgian)

Literary Miscellany No 1
of GSAU staff and students

თბილისი 2003

